

HALKIN KURTULUŞU

16 Mayıs 1979
750 KURUŞ
158

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Proleter Devrimci Hareketin diğer anti-faşist gruplarla ortaklaşa düzenlediği miting ve yürüyüşler, faşist diktatörlüğe karşı güçlü eylemler oldu.

1 Mayıs 1979'da Proleter Devrimci Hareket Kitlelerin Devrimci Eyleminin Merkezinde

Bu yıl 1 Mayıs faşist diktatörlüğün en yoğun baskı ve terörü, her türlü engelleme ve yasaklama çabalarına rağmen, ülke çapında ve kitlesel bir şekilde kutlanmıştır. Üstelik mücadele Ankara, Adana, Antep vb. yerlerde faşist diktatörlüğün yasak zincirini kırmış ve buna rağmen gerçekleşmiştir. 1 Mayıs eylemleri yeni il ve ilçelere yayılmıştır.

1 Mayıs 1979'daki mücadele, her anlamda geçen yıllardaki 1 Mayıs eylemlerini kat kat aşmıştır.

Bu bir yandan objektif, diğer yandan da subjektif etkenlerin doğrudan bir sonucudur.

Bugün dünyada durum genel olarak devrimcidir. Birçok ülkede devrimci durum olgunlaşmıştır, birçoklarında ise olgunlaşmaktadır. Ülkemizde de gelişen bu süreçtir.

Sürekli derinleşmekte olan buhran şartlarında, egemen sınıfların ve onların faşist diktatörlüğünün işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerine karşı ekonomik ve siyasi saldırıları her geçen gün yoğunlaşmaktadır. Onlar, bir yandan sömürüyü katmerleştirmeye, diğer yandan da kazanılmış siyasi özgürlükleri var olduğu kadarıyla da ortadan kaldırmaya çabalamaktadırlar.

Ancak bütün bunlar, geniş işçi ve emekçi yı-

Devamı Sayfa 7'de

Sıkıyönetim Bölgelerinde 1 Mayıs

1 Mayıs gösterileri sıkıyönetim tarafından 19 ilde yasaklandı, İstanbul'da 1 Mayıs'ta sokağa çıkmak bile yasaktı. Yasakları ihlâl edenler ölümle, zindanla tehdit edildi. Bu terör ortamında proleter devrimci hareket önderliğinde gerçekleştirilen yasadışı kitle gösterileri büyük öneme sahiptir. Proleter devrimci hareket baştan beri düşmanın çizdiği sınırlar içinde mücadele etme anlayışıyla mücadele etti ve devrimci bir yol izledi. Legal imkânları sonuna kadar kullanmakla birlikte düzenin belirlediği sınırlar içinde hareket etmeyi red etti. İzlenen bu devrimci politika Ankara, Adana, Antep'te birkaç bin kişilik kitle gösterileri düzenliyecek güce ve morale ulaştırdı.

TİP'in demagojik çıkışı dışında 1 Mayıs'ta İstanbul'da genellikle sessizlik vardı. Diğer sıkıyönetim bölgelerine göre çok daha sert tedbirlerin alındığı İstanbul'daki bu durum işçi sınıfının örgütlü gücünün bugün bu karşı devrimci barikatları aşacak düzeyde olmamasının göstergesidir. 4,5 milyon nüfuslu, Türkiye proletaryasının en fazla yoğunlaştığı, daha 9 yıl önce 15-16 Haziranda ülkeyi sarsan gösteriler yapan İstanbul proletaryası ve emekçi halkının 1 Mayısta evlerinde oturması revizyonist ihanetin sonucudur. Proleter devrimci hareket yeterli güce sahip olmadan kitleyi maceraya sürüklemek veya öncünün kaybedileceği eylemler düzenleme sorumsuzluğunu gösteremezdi ve göstermedi.

Yakın gelecekte karşı - devrimin bütün barikatlarına rağmen İstanbul'da 1 Mayıs gösterileri proleter devrimci hareketin önderliğinde gerçekleştirilecektir. Ve bu 1 Mayıs'larda kitleler sokağa çıkınca gazetelerde yerde yatan insanların resimleri değil mücadele resimleri çıkacaktır.

T'K'P'nin İzmir Mitingine kaç kişi katıldı ?

1977'de İstanbul'da yapılan ve 100-120 bin kişinin katıldığı 1 Mayıs resmigeçitine bir milyon, 1978'deki 70-80 bin kişilik mitinge 500 bin kişinin katıldığını söyleyen T.K.P. bu yıl önderliklerinde gerçekleşen İzmir'deki mitinge 100 bin kişinin katıldığını iddia ediyor. T.K.P'nin yalanını açığa çıkarmak için Halkın Kurtuluşu muhabirleri bu mitinge katılanları tek tek saydılar. (Mitinge 19080 kişi katılmıştır.) T.K.P.'nin yalanını açığa çıkarmak iki açıdan önemliydi.

Birincisi T.K.P.'nin kitleler üzerindeki etkinliği kendi iddialarının çok altındadır ve bu etkinlik her gün azalmakta, T.K.P. halktan tecrit olmaktadır. İki yıl içinde T.K.P. önderliğinde gerçekleşen mitinglere katılanların sayısı 6 defa azalmıştır. Kendi verdikleri rakamlar da TKP'nin tecrit olduğu gerçeğini gizleyememektedir. Onların rakamlarına göre bu tecrit çok daha hızlıdır. Son birkaç yıl içinde T.K.P.'nin yüzünü gören iyiniyetli insanlar ondan uzaklaşmışlar. T.K.P.'nin etkinliği altında olan ve sık sık onun yedeğine düşen demokrat yurtsever hareketler T.K.P.'yle bağla-

Devamı Sayfa 7'de

DİSK'in sendika ağalarının işçi sınıfına ihanet çizgisi

DİSK'in sendika ağalarının işçi sınıfına ihanet çizgisi, bu 1 Mayıs'ta en açık bir biçimde bir kere daha ortaya çıktı. Bunlar en ince ihanet taktiklerini, işçi sınıfı düşmanlığının en kurnaz yollarını kullanarak; 1 Mayıs'ta işçi sınıfını eylemsiz ve pasif bırakma yolunda yürüdüler ve bunda büyük ölçüde de başarılı oldular.

Baştürk, Işıklar ve diğerleri, 1 Mayıs öncesinde keskin demeçlerin, «sol» lafazanlıkların, yukarıdan atmaların arkasında, ihanetlerini adım adım uyguladılar.

Onların plânı, arka arkaya yaptıkları açıklamalarla ve sözde mücadele çağrılarıyla yarattıkları sahte ortamda işçi sınıfını şaşırtmak, 1 Mayıs öncesindeki pasifliği ve eylemsizliği gizlemek ve işçi sınıfını 1 Mayıs'ta hazırlıksız bırakmaktı. Açıktır ki hazırlıksız bir sınıf ise, eylem gücünden bütünüyle yoksun hale gelir.

Onlar aynı zamanda, 1 Mayıs öncesinde derinleşen klikler arası çatışmada, DİSK üyesi yüzbinlerce işçinin 1 Mayıs'ta mücadele isteğini, DİSK içindeki TKP'li revizyonist klikle olan koltuk mücadelelerinde de kullanmaya, istismar etmeye yeltendiler. İşçi sınıfının 1 Mayıs eylemi üzerinde hayasızca kumar oynadılar, onu çeşitli biçimlerde bir koz olarak öne sürdüler. Kemal Türkler ve diğerleri ile yaptıkları söz düellosunda onları ilgilendiren, tıpkı karşılarındaki T.K.P.'li burjuva hain klik gibi, işçilerin 1 Mayıs eylemi, 1 Mayıs'ta işçi sınıfının mücadelesi değil, kendi koltukları, çıkarları ve burjuvaziye hizmet yarışıydı.

1 Mayıs'a doğru, Nisan ayı içinde olayların gelişmesine, DİSK yöneticilerinin bunlar karşısındaki tavırlarına, sözleri ile eylemleri arasındaki çelişkilere, sözdeki keskinliklerine rağmen hiç bir hazırlık yapılmamasına vb. kısa bir bakış bile; onların ince ihanet taktiklerini en açık bir biçimde ortaya çıkarmaktadır.

Hainlerin aldatmacı sahte salvosu Petkim-İş genel kurulunda Baştürk'ün konuşması ile başladı: «DİSK 1 Mayıs 1979'u yalnızca İstanbul'da 1 Mayıs alanında kutlayacaktır.»

Arkadan diğerleri geldi. 16 Nisan'da Oleyis Marmara Bölge kongresinde Şube Başkanı Akar şöyle diyordu: «1 Mayıs 1979'un 1 Mayıs alanında kutlanmasına izin verilemeyeceği öğrenilmiştir... DİCK'e bağlı sendikalar bu bayra-

Devamı Sayfa 7'de

HALKIN KURTULUŞU

Günün Devrimci Görevi: Faşizme Karşı Mücadele Programı Temelinde Sürekli ve İstikrarlı bir Eylem Birliği

1979 1 Mayısında ortaya çıkan ve hiçbir çabanın örtemiyeceği gerçek şudur: Karşı-devrimin gerek cepheden, gerekse içerden saldırılarına rağmen devrim güç toparlamakta ve henüz dün denebilecek kadar kısa bir süre önce geri duran kesimleri bile içine alarak yaygınlaşmakta, öte yandan da karşı-devrim güç kaybetmekte, tecrit olmaktadır. Yine açıkça ortaya çıkmıştır ki devrimin gelişmesi, komprador feodal düzenin ve gericiliğin ekonomik ve siyasi saldırılarının püskürtülmesi, kitlelerin «kapitalist yağma ve faşist zorbalıktan kendilerini koruyabilmeleri için bugün ne yapmaları gerektiğini söyleyen» bir siyasetin yol göstericiliğinde halk güçlerinin birleştirilebilmesi ile sıkı sıkıya bağlıdır. Aynı zamanda kitle mücadelesinin gelişmesi, kitlelerin harekete geçirilebilmesi, «kitlelerin günlük ihtiyaçlarından ve gelişmesinin bugünkü aşamasında kitlelerin mücadele azminin derecesinden çıkan» devrimci talepleri formüle eden sloganlar ileri sürülerek ve «mücadele biçimleri uygulanarak» mümkün olmaktadır.

Türkiye Devrimci Proleterya Hareketi 1979 Ocağında yayınladığı deklerasyonu ile günün devrimci eylem ve mücadele programını koymuş, bu program etrafında birleşebilecek güçlere bir çağrı yapmıştı. Kitlelerin somut ve acil taleplerini içeren, «kitlelere ne yapmaları gerektiği» ni söyleyen bu program, bir anlamda 1 Mayıs gösterilerine katılan onbinlerce emekçi tarafından onaylanmıştır. Devrimci talepler

Devamı Sayfa 7'de

Revizyonizm : Devrimin azılı düşmanı

Hakim sınıflar bir yandan cepheden saldırılarla işçi sınıfı hareketini, sindirmeye, ezmeye çalışırken, bir yandan da işçi sınıfı hareketi içine soktuğu ajanlarıyla hareketi bölmeye, yolundan saptırmaya, kendi yedeğine almaya çalışır. 1 Mayıs'ta bu gerçek bir kez daha tekrarlandı. 1 Mayıs göstericilerine ateş açılacağı, hapsedileceği gibi tehditler savrulur, terör estirilirken egemen sınıfların çıkarlarının savunucusu sosyalist maskeli revizyonist örgütler de 1 Mayıs'ın engellenmesi, gösterilerin zayıflaması için ellerinden geleni yaptılar. TKP, TİP, TİKP nin 1 Mayısta izledikleri politika onların yüzlerini iyice açığa çıkardı.

TKP, 1 Mayıs'ta da devlete sahip çıkma, devrimci potansiyeli bölme ve pasifize etme politikasını aynen sürdürdü. Bu arada yaptığı manevralarla DİSK içinde rakiplerini sıkıştırmaya çalıştı. Sıkıyönetimin İstanbul'da miting izni vermiyeceğini bilen TKP İzmir'de miting hazırlıklarına Nisan başlarında başladı. Bir taraftan da DİSK yönetiminin «İstanbul'da 1 Mayıs mitingi» politikasını destekliyor görünüyordu. TKP'nin hesabına göre DİSK yönetimi sonunda baskılara dayanamıyarak 1 Mayıs mitingini başka bir şehire alma kararı vermek zorunda kalacaktı. Böylelikle kitle gözünde TKP prestij kaybetmeyecek, baskıya boyun eğen DİSK yönetimi olacaktı. Ayrıca başka bir şehirde kutlama kararı alan DİSK yönetimi İzmir'e gidecek orada miting hazırlığı yapan TKP nin kucağına düşecekti. DİSK yönetiminin İstanbul'da 1 Mayıs'ın kutlanmasını engelleme politikası daha başkaydı ve TKP'nin hesabı tutmadı. Kazdığı kuyuya kendi düştü ve ihaneti apaçık ortaya çıktı. 27 Nisan günü sıkıyönetim komutanıyla sürdürdüğü görüşmelerin sonucunda İzmir'de 1 Mayıs mitingi yapacaklarını açıkladılar. Devlete karşı çıkılmasına, devletin otoritesinin sarsılmasına TKP'nin karşı olduğu bir kez daha ortaya çıktı. İstanbul sıkıyönetim Komutanı, yayınladığı bildiride devletin kararlı savunuculuğu görevini yerine getiren TKP'den «sağduyu sahibi» diye bahse diyordu. Bu bildiri ihanet ilamı olarak TKP'nin boynuna asılmıştır ve TKP gelecek 1 Mayıs'larda 19 bin kişiyi de meydanlarda toplayamıyacaktır.

komutanı yayınladığı

Devamı Sayfa 7'de

1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanlarında mücadele bayrakları dalgalandı (II)

(Yazısı 4. 5. sayfalarda)

Aydınların yeri bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin saflarıdır

Demokrat diye bilinen birçok yazar 1 Mayıs öncesinde bu konuyla ilgili birşey yazmaktan titizlikle kaçındı. Konuyla ilgili görüşlerini açıklamak kişisel ün ve saygınlıklarını zedeliyebilirdi. Cumhuriyet gazetesinde 28 Nisan günü «Olayların Ardındaki Gerçek» sütununda yayınlanan yazı görüşlerini açıkça açıklamayan yazarların ve birçok aydının düşüncesini yansıtıyordu. Yazının girişinde «Sıkıyönetim kesin dil kullandığı» belirtilerek zor önünde teslimiyet savunuluyor, daha sonra «Yasalara saygı», «Anasal düzen içinde hareket», «Kışkırtıcı güçlerin fırsat kolladığı sisli ortam», «1 Mayıs'ı karanlık amaçlarına alet etmek için pusuda bekliyenlerin etkin varlıkları» üzerine yapılan yaygın propagandayı tekrarlıyarak sıkıyönetim bölgelerinde 1 Mayıs gösterilerinin yapılmaması gerektiğini savunuyordu. Yazı sıkıyönetim bölgeleri dışında yapılacak gösterilerden de umutlu degildi... Birçok aydın 1 Mayıs öncesinde bu görüşleri savunuyordu. Moral bozukluğu ve çözümsüzlük içinde idi. «Sol» cunta hayallerini 12 Mart alıp götürmüş, umut bağladıkları CHP 17 ayda bütünüyle iflas etmişti, DİSK yönetimi boş palavralar sıkıyordu, TKP açıkça ihanet etmişti. Bunlar için devletin emirlerine uymaktan başka yol kalmıyordu. Bu aydınların çoğu için «Halkın Gücü» ne, işçi sınıfının gücüne dayanmak, inanmak güzel söz olmaktan öte anlam taşımıyordu.

1 Mayıs'tan sonra bu aydınların arasında başka bir hava esiyordu, 1 Mayıs'ta güçlü gösteriler gerçekletirilmişti. Sıkıyönetim bölgelerinde bile başarılı kitle gösterileri yapılmıştı. Dünyayı kendilerinden ibaret veya kendileri gibi sananlar için bu durum hayret vericiydi. Hepsi durumdan aynı zamanda sevinç de duyuyorlardı. Ama hepsinin 1 Mayıs'tan sonra gerekli sonuçlara vardıkları ve sevinçlerinin kaynağını bulduklarını söylemek güç. Örneğin İlhan Selçuk ülkedeki ağır şartlara rağmen 43 yerde 1 Mayıs gösterilerinin yapılmasının önemini belirttikten sonra sağın böyle bir moral güce sahip olmadığını

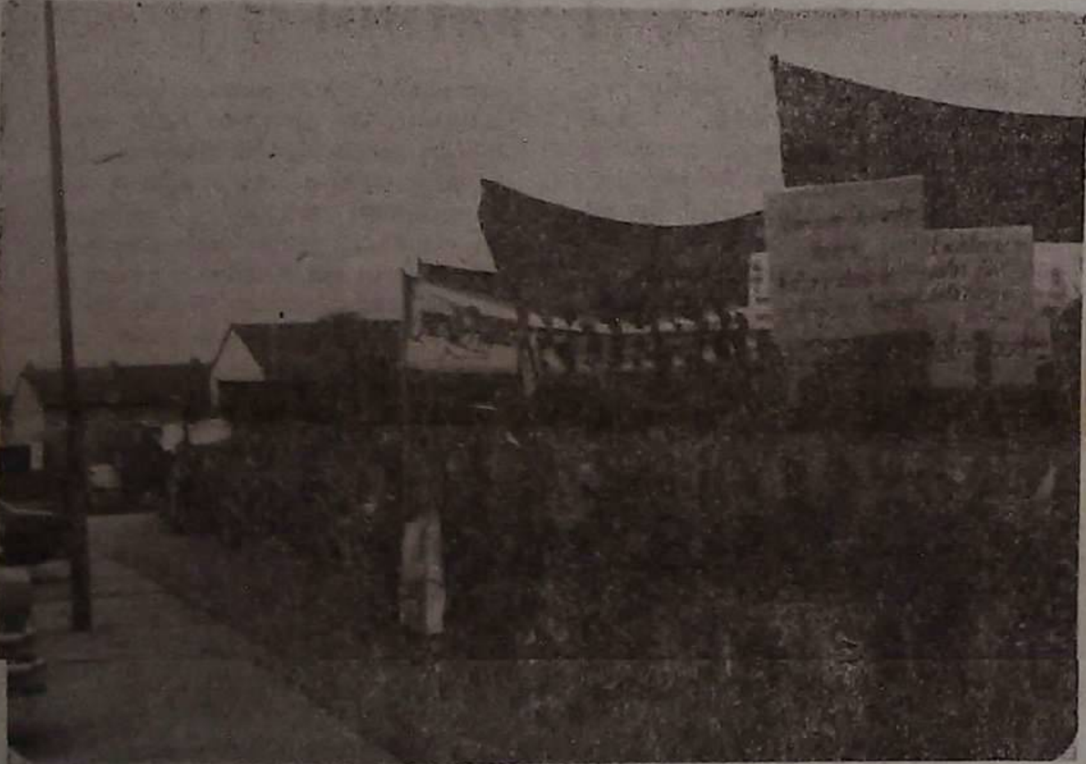
Devamı Sayfa 7'de

KIZIL BAYRAKLARIN GÖLGESİNDE BİRARAYA GELEN MİLYONLARCA EMEKÇİ, SÖMÜRÜ VE ZULÜM DÜNYASINA KARŞI AYNI SAFLARDA TOPLANMIŞTIR. ARTAN SÖMÜRÜ VE BASKIDAN KURTULMAK İÇİN MÜCADELE BAYRAKLARINI DAHA DA YÜKSELTMİŞLERDİR. GERÇEK KOMÜNİSTLERİN ÖNDERLİĞİNDE KUTLANAN 1 MAYISLAR BİRER MÜCADELE GÜNÜ OLMUŞTUR

1 Mayıs bütün dünyada coşkuyla kutlandı

Bütün ülkelerin işçilerinin «Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü»'nü uluslararası işçi sınıfı tüm dünyada yüzbinlerce kişinin katıldığı gösteri, toplantı ve grevlerle karşılamıştır. Kızıl bayrakların gölgesinde biraraya gelen milyonlarca emekçi, sömürü ve zulüm dünyasına karşı aynı saflarda toplanmıştır. Artan sömürü ve baskıdan kurtulmak için mücadele bayraklarını daha da yükseltmişlerdir. Gerçek komünistlerin önderliğinde kutlanan 1 Mayıslar birer mücadele günü olmuştur. Bu gösteri ve toplantılarda çeşitli ülkelerin işçi ve emekçileri burju-

1978 yılında Almanya'da yapılan 1 Mayıs gösterilerinden bir görüntü.

lerini dile getirmişler ve diğer ülkelerdeki sınıf kardeşleriyle dayanışmalarını pekiştirmişlerdir.

Öte yanda çeşitli ülkelerde gericilik 1 Mayıs gösterilerini engellemek için zorbaca tedbirlere başvurmuştur. Pakistan'da basın emekçilerinin 1 Mayıs toplantısı silahlı gruplar tarafından basılmış, İspanya'da 1 Mayıs gösterilerini engellemek isteyen polis iki emekçiyi katletmiştir.

Diğer ülkelerde 1 Mayıs gösterilerinin yapılmasını önleyemeyen gericiler bu günün gerçek anlamını saptırmak amacıyla yoğun çaba harcamışlardır. Özellikle reformistler ve revizyonistler, çeşitli ülkelerde, 1 Mayısı, onun mücadeleci ruhundan koparmaya ve 1 Mayıs gösterilerini sıradan şenlik toplanıtlarına dönüştürmeye çalışmışlardır. Çeşitli ülkelerde 1 Mayıs gösterileri düzenleyen revizyonist ve reformist sendika yöneticileri 1 Mayıs gösterilerini milliyetçi sınırlar içinde tutmaya ve işçi sınıfını burjuvazinin peşinde sürüklemeye çabalamışlardır. Böyle toplantılarda devrimci şiarların atılması yasaklanmış, revizyonist ve reformist sendika yöneticilerinin süslü nutuklarıyla bu ülkelerdeki mevcut burjuva sömürü ve zulüm düzeni göklere çıkarılmıştır.

Revizyonist ülkelerde ise 1 Mayıs gösterileri işçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olmaktan çok askeri geçit törenlerinin düzenlendiği bir gün haline getirilmiştir. Özellikle Sovyetler Birliği, Çin ve Polonya'da ekonomik güçlükler içinde olan revizyonist burjuvazi işçileri revizyonist diktatörlük için daha büyük fedakârlıklar yapmaya çağırmışlardır.

Almanya'da reformist Alman Sendikalar Birliği yöneticilerinin düzenlediği gösterilere Federal Almanya Başbakanı Helmut Schmidt de davet edilmiştir. Oysa Schmidt iktidarı sırasında çıkarttığı «Anti-Terör Kanunu» ile bütün Alman emekçilerinin üzerindeki baskıyı daha da katmerleştirmiş, bu yılın başında Alman proletaryasının haftada 35 saatlik iş süresi için yükselttikleri mücadelenin ezilmesi için her türlü yolu ve yöntemi denemiştir.

Kısacası 1979 1 Mayısı da gerçek komünistlerle, işçi sınıfının çıkarlarını savunan güçlerle, proletaryanın düşmanları ve sahte dostları arasındaki ayırımın da ortaya çıkmasına hizmet etmiştir.

— — — —

Japonya, İspanya, Amerika, Batı Almanya, İngiltere, Fransa, İtalya ve diğer ülkelerde yapılan 1 Mayıs gösterilerinde işçiler ve emekçiler, burjuvazinin siyasi baskılarına ve sömürüye karşı öfkelerini dile getirmişler, fiyat artışları, işsizlik ve vergilerin artışını protesto etmişlerdir. Revizyonist ve reformist sendika yöneticilerinin bütün engellemelerine rağmen birçok ülkede işçiler devrimci şiarları haykırmışlar ve kapitalist sömürüye karşı acil taleplerini dile getirmişlerdir.

Japonya'da toplam 1100 yerleşim merkezinde 1 Mayıs gösterileri yapılmıştır. Bu eylemlere Japonya proletaryasının büyük bir çoğunluğu katılmıştır. Gösterilere 5.5 milyon kişinin katıldığı sanılmaktadır. Özellikle Tokya'da yapılan büyük gösteride 500 binden fazla işçi ve emekçi fiyat artışlarını, kötü çalışma şartlarını ve sosyal güvenlik haklarının olmamasını protesto etmişlerdir.

İspanya'daki 1 Mayıs gösterilerine de 4 milyondan fazla emekçi katılmıştır. Madrid, Barselona ve Bilbao'da yapılan büyük toplantılarda faşist Juan Carlos rejimi ve burjuvazinin işçi sınıfına karşı giriştiği azgın saldırı lanetlenmiştir.

Batı Avrupa'nın bütün ülkelerinde de 1 Mayıs günü büyük gösteriler yapılmıştır. Almanya'da, 1 Mayıs'ta kısa bir süre önce KPD/ML ve Devrimci Sendikal Muhalefetin önderliğinde oniki büyük şehirde 1 Mayıs gösterilerine hazırlık toplantıları yapılmıştır. 1 Mayıs gösterilerinde temel slogan «haftada 35 saatlik çalışma süresi» olmuştur. Bu gösterilere çok sayıda yabancı işçi de katılmıştır.

Güney Amerika'nın birçok ülkesinde faşist diktatörlüklerin 1 Mayıs gösterilerini yasaklamalarına rağmen işçiler Marksist - Leninist Komünist partilerinin önderliğinde toplantılar yapmışlar ve zulüm, sömürü düzenini protesto etmişlerdir. Nikaragua'da diktatör Samoza 1 Mayıs günü yaptığı bir konuşmada bütün emekçileri yeni baskı tedbirleriyle tehdit etmiş ve her türlü devrimci eylemin terörle ezileceğini belirtmiştir. Buna rağmen Leon, Estela ve Managua gibi şehirlerde gösteriler yapılmıştır. Yurtsever güçler Leon şehrindeki faşist Samoza'nın askeri birliklerine karşı askeri hareketler düzenlemişlerdir.

İran'da da uzun yıllardan sonra ilk kez 1 Mayıs büyük gösterilerle kutlanmıştır. Tahran'da yapılan ve onbinlerce kişinin katıldığı gösterilerde Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal emperyalizminin İran'daki karşı - devrimci faaliyetleri teşhir edilmiştir. Tahran'da yapılan gösterilere FKÖ temsilcileri de katılmış ve konuşmalar yapmışlardır. Mitinge katılan onbinlerce kişi siyonistleri yeren ve Filistin halkıyla dayanışmalarını belirten sloganlar haykırmışlardır.

Yunanistan'da da 1 Mayıs güçlü gösterilerle kutlanmıştır. Gösteriler sırasında Türkiye'de ilân edilmiş olan sıkıyönetim ve sıkıyönetimin Türkiye işçi sınıfına yönelik baskıları protesto edilmiştir. Toplantılarda yapılan konuşmalarda Türkiye ve Yunanistan işçi sınıflarının ortak çıkarları ve kardeşçe bağları vurgulanmıştır.

Bütün kapitalist ülkelerde grev dalgaları yükseliyor

1979 yılının ilk dört ayında bütün kapitalist ülkelerin toplumsal yaşantısına damgasını vuran gelişme, proletarya ve emekçi kitlelerin kapitalist baskı ve sömürüye karşı yürüttükleri mücadelenin yükselişidir. İtalya, ABD, İspanya, Fransa ve Almanya gibi ülkelerde yılbaşından sonra ortaya çıkan büyük grev hareketlerinin ardından son günlerde yeniden birçok ülkede işçi grev ve direnişleri büyük boyutlara ulaşmıştır. İngiltere'de 300 bin maden ve ulaştırma işçisini içine alan büyük grevler, ABD'de liman işçilerinin altı haftalık büyük direnişi, Almanya'da Ruhr bölgesindeki 100 bini aşkın çelik işçisinin grevleri, İspanya'da 500 bin işçinin katıldığı büyük grevler ve Portekiz'de bütün ulaştırma ve haberleşme işçilerini kapsayan grev dalgaları bu yılın ilk üç ayının en güçlü işçi hareketlerini oluşturmaktadır.

Ancak Nisan ayı başından bu yana grevler daha büyük bir artış göstermektedir. Bu olgu bir yandan işçi hareketlerinin bütün ülkelerde artma eğilimini gösterirken aynı zamanda işçi grevlerinin halkın diğer kesimlerinden de büyük destek gördüğünü ortaya çıkarmaktadır. Örneğin, İspanya'daki inşaat ve madencilik dallarındaki greve giden işçiler, öğrenciler ve aydınların büyük kitlesel eylemleriyle destek görmüşlerdir. Aynı şekilde Amerika'da liman ve ulaştırma işçilerinin grevlerini eğitim emekçileri de desteklemiştir. Binlerce aydın ve öğrenci liman işçilerinin grevini desteklemek amacıyla yürüyüşler yapmış ve emekçilerin gelirlerinden kesilen vergilerin silahlanma için kullanılmasını protesto etmişlerdir.

Öte yandan işçi grev ve direnişleriyle ilgili sayılar bunların geçen yıla oranla da büyük ölçüde arttığını göstermektedir. Örneğin, İngiltere'de geçen yılın son 9 aylık dönemindeki grev ve diğer işçi hareketlerine 750 bin kişi katılmışken yalnızca bu yılın ilk üç aylık döneminde bu sayı üç misli artmıştır. Amerika'da ise geçen yıl yapılan grevler sırasında 37 milyon işgünü kaybolurken, bu sayı bu yılbaşından bu yana çok daha büyük boyutlara varmıştır.

Nisan ayından bu yana gelişen işçi direnişleri kapitalist ülkelerde sınıf mücadelesinin önümüzdeki dönemde çok daha yükseleceğini göstermektedir. 26 Nisan'da İspanya'nın Asturya madenlerinde onbinlerce işçinin direnişi faşist rejimin terör ve baskısına rağmen hâlâ sürmektedir. Asturyaslı madencilere Barseleno ve Valeria Adalarının binlerce inşaat işçisi de katılmış bulunmaktadır.

Nisan ayı içinde yükselen grev dalgası ABD, Avustralya, Arjantin'den Brezilya ve Japonya'ya kadar birçok ülkeyi içine almaktadır. Gericiliğin baskı ve terörü, revizyonizmin ihaneti, «üç dünyacı» revizyonizmin sınıf mücadelesini söndürme çabaları proletaryanın ve onun müttefiklerinin mücadelesini durduramamaktadır. Kapitalist ülkelerde sınıf mücadeleleri her geçen gün daha büyük ölçüde yükselme eğilimi göstermektedir. Mücadele her geçen gün daha açık hale gelmektedir.

Arnavutluk'ta 1 Mayıs

«1 Mayıs Günü», sosyalist Arnavutluk'ta büyük törenlerle, coşkun bir biçimde kutlanmıştır. Başkent Tiran'ın yanısıra Dulas, Korça, Berat, Fier, Knier, Drokasler, Baramsuri, Peşkupi ve Elbesan'da mitingler düzenlenmiştir. Başkent Tiran'da yapılan gösterilere Enver Hoca yoldaş ve diğer parti ve devlet önderleri de katılmıştır.

Bu yıl 1 Mayıs'ta AEP Arnavutluk işçi sınıfı önderliğinde bütün halkın birliği ve Partinin 7. Kongresinde alınan kararların hayata geçirilmesi şiarlarını yükseltmiştir. Ayrıca üretimi artırmak ve ülkenin faşist işgalden kurtuluşunun 35. yıl dönümünde yeni başarılar elde etme hedefi ortaya konmuştur.

Ülkenin çeşitli şehirlerinde yapılan mitinglerde Arnavutluk halkının başında Enver Hoca'nın bulunduğu Arnavutluk Emek Partisi'nin etrafında çelikten bir birlik oluşturduğu vurgulanmıştır. Miting, gösteri ve toplantılara işçiler, kooperatif köylüleri, gençler ve askerler katılmıştır. İşkodra kentinde yapılan gösteriye 15 Nisan tarihinde meydana gelen depremin zararlarını ortadan kaldırmaya gelen çok sayıda gönüllü de katılmıştır. Elbasan şehrindeki miting de ise Partinin Çeliği isimli çelik fabrikasının işçileri üretimi artırarak sosyalist inşa çabalarına güç katacaklarını belirtmişlerdir. Uluslararası işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele gününe diğer ülkelerden çok sayıda sendika ve parti yöneticisi de katılmıştır. Gösterilere katılan Arnavutluk işçileri ve diğer emekçi halk emperyalizme, sosyal emperyalizme ve gericiliğe karşı, özgürlük, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için mücadele eden dünya halklarının yanında olduklarını haykırmışlardır. Yapılan konuşmalarda bütün ülkelerin Marksist - Leninist partilerine ve hareketlerine başarılar dilenmiştir.

Özellikle Tiran'da yapılan yürüyüş ve miting enternasyonalist hava içinde son bulmuştur.

Sınıf Mücadelesi Dünyasından

■ *İNGİLİZ TEKELLERİ IRKÇI GÜNEY AFRİKA REJİMİNE YARDIMA DEVAM EDİYOR*

Birleşmiş Milletlerin Güney Afrika'ya ekonomik ambargo uygulanmasına ilişkin almış olduğu karara rağmen İngiliz tekelleri ve bankaları ırkçı rejime büyük miktarlarda mali ve askeri yardımlar vermeye devam etmektedirler. Son olarak Barkley Bank Limited Şirketi ırkçı rejime 1.700 milyon Sterlin borç vermiştir.

Bugüne kadar İngiliz tekellerinin Güney Afrika ekonomisine yaptıkları yatırım 3 milyar Sterlin'i aşmıştır. İngiliz yatırımlarının toplamı bu ülkedeki yabancı yatırımların yarısından çoğunu oluşturmaktadır. İngiliz hükümetinin ve İngiliz tekellerinin Güney Afrika'nın ırkçı iktidarına yaptığı yardımlar doğrudan doğruya Namibya ve Azanya halklarının mücadelelerinin azgınca bastırılması amacıyla kullanılmaktadır.

■ *İSRAİL SİYONİSTLERİ FİLİSTİN HALKINA KARŞI SALDIRILARINI ARTIRIYOR*

Mısır - İsrail anlaşmasının imzalanmasından sonra İsrail siyonistleri başta Filistin halkı olmak üzere İsrail'in çevresindeki komşu Arap ülkelerindeki halkların üzerine yönelttikleri saldırılarını artırmaktadırlar. Özellikle Nisan ayının son haftasından bu yana İsrail hava kuvvetleri Lübnan'ın içlerine yönelttikleri saldırılarla onlarca sivil kişiyi katletmişlerdir. Bilindiği gibi İsrail, Güney Lübnan'da faşist güçler tarafından kurulan yeni bir devleti desteklemek için bu saldırılara Nisan ayı başından beri hız vermiş bulunmaktadırlar.

Mısır - İsrail anlaşmasından sonra siyonist elebaşılar çok daha pervasız hale gelmişlerdir. İsrail Başbakanı Menahem Begin açıkça Filistin Halkının hiçbir şekilde Filistin toprakları üzerinde yaşamaya haklarının olmadığını açıkça söylemekte, Golan tepelerinin Suriye'ye verilmeyeceğini belirtmektedir.

Siyonistler bütün bunların yanı sıra işgal edilmiş Arap topraklarında yaşayan Araplar üzerindeki baskılarını da artırmaktadırlar, İsrail hükümeti Mayıs ayı başında almış olduğu bir kararla işgal altındaki Arap topraklarında Arapça eğitim yapan bütün okulları kapatmıştır. Siyonistler bu okullarda okuyan çok sayıda öğrenciyi de tutuklamışlardır.

■ *ÇİN REVİZYONİSTLERİ FAŞİST MOBUTU'YA ASKERİ YARDIM YAPIYOR*

Faşist Zaire rejiminin elebaşısı Mobutu, Nisan ayı başında Belçika televizyonuna yaptığı açıklamada Fransa, Belçika'nın yanında Çin'in de Zaire'ye askeri yardım yaptığını açıklamıştır. Açıklamaya göre Çin 9000 kişilik bir birliğin her türlü donatım ve eğitimini üzerine almıştır. Faşist Mobutu Çinle bununla ilgili bir anlaşmanın imzalandığını da açıklamıştır. General Monga başkanlığında askeri bir heyet bu anlaşmanın yürütülmesiyle ilgili sorunları görüşmek üzere Mayıs ayı başından bu yana Pekin'de bulunmaktadır.

Çin'in, Zaire'nin yurtsever lideri Lummuba'nın katili olan Mobutu'ya vermiş olduğu bu destek bir rastlantı değildir. Çin sosyal emperyalistleri Afrika'daki yayılma planları için Zaire'yi bir köprübaşı haline getirme çabası içindedirler.

■ *ULUSLARARASI TEKELLER ÇİN İŞÇİ SINIFINI NASIL SÖMÜRÜYOR?*

Çin revizyonistlerinin ülkenin kapılarını uluslararası sermayeye sonuna kadar açmalarının ardından birçok yabancı şirket Çin'e akın etmektedir. Uluslararası tekeller Çin işçi sınıfını azgın bir biçimde sömürmekte ve Çin'de yaptıkları yatırımları sayesinde büyük kârlar sağlamaktadırlar.

Son günlerde yapılan açıklamalara göre 200'den fazla uluslararası tekel ucuz işgünü sömürmek amacıyla Çin'e yatırım yapmışlardır. Bu şirketlerin büyük bir kısmı daha önce Hong Kong, Tayland vb. gibi Güney Doğu Asya ülkelerinde faaliyet göstermekteydiler. İşgücünün Çin'de daha ucuz olmasından dolayı yatırımlarını buraya yöneltmişlerdir. Çin'e yatırım yapan tekeller daha çok emek - yoğun dallara ilgi göstermektedirler. Örneğin Merkezi Hong Kong'da olan Uluslararası Elektronik Şirketi radyo ve teyplerini Çin'de imal ettirmekte ve bunların montaj ve ambalajlarını yapmak için tekrar Hong Kong'a getirmektedir. Böylece Uluslararası Elektronik Şirketi Çin işçilerinin sırtından büyük kârlar sağlamaktadır. Çünkü Çin'de işçi ücretleri bölge ülkelerindeki işçi ücretlerinin altıda biri oranındadır. Daha önce bu radyo ve teypleri Hong Kong'ta imal etmekte olan şirket işçilere ortalama 150 dolar öderken aynı işi Çinli işçilere şimdi 25 dolara yaptırmaktadır.

Aynı şekilde AİE şirketi de televizyon alıcılarını Çin'de imal ettirmekte ve bunları Williamsons markası altında ABD'de piyasaya sürmektedir.

Bu şekilde Çin'de yatırım yapmış olan 200'ü aşkın tekele çok kısa bir süre içinde birkaç yüz tane daha eklenmesi beklenmektedir.

■ *NİKARAGUA'DA YURTSEVER GÜÇLER FAŞİST SAMOZA REJİMİNİN TEMELLERİNİ SARSIYORLAR*

Nikaragua'da yurtsever güçler faşist Samoza rejimine karşı silahlı mücadeleyi yeniden yoğunlaştırmışlardır. Kısa bir süre öncesine kadar yalnızca ülkenin kuzey kısımlarında süren silahlı çatışmalar şimdi bütün ülke çapına yayılmış bulunmaktadır. Yurtseverler ülkenin her yanında Samoza'nın ulusal muhafız güçlerine ağır kayıplar verdirmektedirler.

Kürt Milleti üzerindeki Baskılara Son

«Bölücülük» üzerine edilmedik laf bırakmayan egemen sınıfların temsilcileri, işçi sınıfı ve emekçi kitleler üzerindeki baskı ve terörü daha da azgınlaştırdılar.

1 Mayıs'ın tüm sıkıyönetim bölgelerinde yasaklanması ve sıkıyönetim illeri dışındaki yerlerde de sıkıyönetimi aratmayacak şekilde terör estirilmesi, binlerce kişinin tutuklanması ve onlarcasının kurşunlanması bunun en açık kanıtıdır.

Ancak egemen sınıflar, Türkiye Kürdistanında, Kürt halkına daha da azgınca saldırıyorlar. Öyleki Kürtçe konuşmak, Kürdüm demek, hakarete uğramak, dayak yemek ve kurşunlanmakla karşılanıyor. Bizzat Başbakanlığın ve çeşitli bakanlıkların genelgeleriyle Kürtçe konuşmak yasaklandı. Anadilini konuşması yasaklanan insanlardan şimdi «lal olma»ları isteniyor. Yani konuşma kabiliyeti olduğu halde konuşmamaları. Kürdistan'da sıkıyönetim ilan edilen illerin çokluğu, tüm demokratik kitle örgütlerinin kapatılması, Kürtçe türkü çalan dükkan sahiplerinin göz altına alınması, 1 Mayıs'ın kutlandığı yerlerde özellikle Kürtçe pankart taşımanın yoğun baskı ile karşılanması Kürt halkına karşı girişilen zülüm ve terörün sadece birkaç örneğidir.

Tüm halk düşmanları, faşistler ve her renkten revizyonistler, Kürt halkına yönelik saldırıların arttığını görünce zevkten kuduruyorlar. 1 Mayısta İstanbul'da sokakları dolduran tanklar, alçak uçuş yapan uçaklar Kürdistandaki gövde gösterilerine daha fazla hız verdiler. Dersim ve Diyarbakır gibi devrimci halk hareketinin yüksek ve yaygın olduğu illerin üzerinde uçan helikopterler, «stratejik» yerlere yerleştirilen makinalı tüfekler, caddelerde gövde gösterisi yapan Tanklar «Kendilerine gün doğduğu» düşüncesiyle halka işkence yapmanın verdiği zevkle kuduran polis ve askeri yetkililer, Fehmi Altınbilek'lerin ve Yaşar Değerli'lerin koltuklarında oturan katası halk düşmanlığıyla dolu olan ırkçı ve faşist yetkililer şimdi Kürt halkının gelişen ve diğer milliyetlerden sınıf kardeşlerinin mücadelesinin bir parçası olan mücadelesini bastırmak için yoğun bir çalışma gösteriyorlar.

Sıkıyönetim komutanlıkları dağıttıkları bildirilerle ve pratikte uygulamalarıyla halkı birbirini ihbar etmeye zorluyor, bu doğrultuda yoğun bir baskı uyguluyorlar. Köy muhtarlarından birer MİT elemanı gibi çalışması isteniyor, Kürt köylerine baskınlar düzenleniyor, köylüler sıra dayağından geçiriliyor. Arama bahanesi ile evleri yağmalanıyor.

Bütün bu azgın milli zülüm ve baskının artmasıyla birlikte Türkiye'de milli meseleye bakış, milli zülüm ve baskıya karşı kararlı mücadele daha çok önem kazanıyor. Hortlatılan şövenizmle ve estirilen burjuva milliyetçiliğiyle mücadele ve tüm milliyetlerden işçi ve emekçilerin birliğini bu mücadele içinde pekiştirme, onu örgütlü bir güç olarak komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devletine yöneltme daha da önem kazanıyor.

EGEMEN SINIFLAR NEYİ AMAÇLIYORLAR :

Aylardır sürdürülen ve egemen sınıfların tüm sözcülerinin katıldığı «bölücülük» propagandasıyla amaçlanan herşeyden önce gelişen halk hareketinin dağıtılması, halk muhalefetinin sömürücü sınıfların iktidarı tehdit edecek duruma varmadan sindirilmesi ve pasifize edilmesi, halkın mücadelesine önderlik eden proleter devrimci ve devrimci demokrat hareketlerin ezilmesi ve halk hareketinin önder kadrolarının yok edilmesidir. Bütün gerici koronun dilinden düşürmediği «bölücülük ve komünizm» yaygarasıyla amaçlanan herşeyden önce budur.

Devrim ile karşı devrim arasındaki çelişki ve çatışmanın büyüdüğü, egemen sınıfların bunalımlarının derinleştiği her dönemde, sömürücü ve zalimler «milli birlik ve beraberlikten», «vatanın bölünmezliğinden» dem vurmaya «bölücü ve komünist tehlike»den bahsetmeye başlarlar. Onlar böylece şövenizmi körüklemeyi, halkın dikkatini başka yerlere çekmeyi, halkın muhalefetini ve mücadelesini söndürmeyi sağlamaya çalışırlar.

Bugün ülkemizde devrimci durumun yükselmesine paralel olarak estirilen baskı ve terörde bu amaça hizmet etmektedir. Üstelik bugün «halkçı» maskesi takmış CHP hükümetinin zayıflamış da olsa hâlâ tamamıyla yok olmamış olan reformist etkisinden de egemen sınıflar faydalanmaya çalışmaktadırlar.

Bunun içindir ki egemen sınıfların sözcüsü tüm «kurt politikacı»lar son zamanlarda «memleketin kurtarılması ve bölücülüğün engellenmesi» için «Milli Birlik Hükümeti kurulmalıdır» ve «Sıkıyönetim sulandırılmamalıdır», «Sıkıyönetimin görevini layıkıyal yapması sağlanmalıdır» yollu propagandalarını yoğunlaştırdılar. Yıllanmış halk düşmanı Bayar'dan Doğu Perinçek'e kadar birçok kişi bu amacı açık bir biçimde dile getirdiler.

Ülkenin her tarafında gelişen mücadele Türkiye Kürdistanı'nda da gelişmekte ve yaygınlaşmaktadır. Kürt halkının ulusal ve sosyal kurtuluş için uyanışı da hızlanmaktadır. Bugün Kürdistan'da milli zülüm ve baskının yoğunlaştırılmasının sebeplerinden biri de budur. Egemen sınıflar şimdi sıkıyönetim aracından da faydalanarak Kürt halkı üzerindeki terörü artırmaktadırlar. Onlar yıllarca ırkçı ve faşist ideoloji ile eğittikleri militarist güçlerini ülkenin her tarafında ve özellikle Kürdistanda halkın üzerine saldırtmakta Meydanlarda bayrak dikmekte ve «Urun ha» naralarıyla halka saldırmaktadırlar.

«SOL» MASKELİ HAİNLER EGEMEN SINIFLARLA ELELE HALKA SALDIRIYOR:

Türkiye'nin her tarafında faşist terör artar ve yaygınlaşırken, «sol» maskeli faşistler ve provakasyon örgütleri de halka karşı saldırılarını arttırmakta veya militaristlerden daha fazla baskı yapmalarını istemektedirler. Kürdistan'da «devleti görev yapmaya» çağıran TİKP sosyal - faşistleri bunların başında gelmektedir. Onlar bir taraftan halk üzerindeki baskıyı gördükçe duydukları sevinci sahte karşı çıkışlarla gizlemeye çalışırken, bir taraftanda mücadeleyi «şöyle değil böyle bastırın» şeklinde egemen sınıflara yol gösteriyorlar.

TKP ve benzeri sosyal faşist akımların yanı sıra Kürdistan'da sözde Kürt halkı adına hareket ettiklerini söyliyen Şıvan, Özgürlük Yolu, Apocular gibi örgütlerde Kürt halkının düşmanlarıdır. 1 Mayıs kutlamalarını engellemeye çalışan militarist güçlerin saldırılarının yanı sıra G. Antepte 1 Mayıs çalışmalarını yürüten proleter devrimcilere saldıran, «Burada 1 Mayısı kutlayamazsınız» diyerek iki proleter devrimciyi katleden Apocu provakatörlerin saldırıları bunun örneğidir.

DEVRİMCİ TAVIR NEDİR?

Bugün özellikle Kürt halkına yönelik saldırıların arttırılması ve milli baskı ve zülmün arttırılması karşısında takınılacak tavır diğer şeylerin yanısıra ayırıcı bir mihenk taşıdır. Devrimci olmanın, demokrat olmanın bir göstergesidir.

Bugün proleter devrimciler şövenizme ve azgınlaşan militarizme karşı mücadele ederken, burjuva milliyetçilerinin Kürt ve Türk ve diğer milliyetlerden emekçiler arasını örmeye çalıştıkları çitlerle de mücadele etmek zorundadırlar.

Özellikle Türk milliyetinden proleter devrimciler ve devrimci demokratlar estirilen şövenizm rüzgârına karşı, milli zülme karşı tutarlı bir biçimde mücadele etmelidirler. Bu konuda 1 Mayıs kutlamalarında Kürdistan'daki baskı ve milli zülme karşı haykırılan sloganlar hem bir örnek olmalı hem de hayata geçirilmelidir. Türk milliyetinden devrimciler ve demokratlar Kürt halkı ve Ulusu üzerindeki baskıları şiddetle protesto etmeli bu konuda somut adım atmalıdır. Faşist diktatörlüğe, sıkıyönetime ve milli zülme karşı mücadele birleştirilmelidir.

Kürt milliyetinden proleter devrimciler her türlü burjuva milliyetçi önyargılarla mücadele etmeli, bütün milliyetlerden emekçilerin kardeşliğini vurgulamalı ve kurtuluşun yolunun, bütün emekçilerin, proletaryanın öncü örgütü altında birleşmesinden ve mücadelesinden geçtiğini en geniş emekçi kitlelere kavratmalıdırlar. Gene milli zülme ve baskıya karşı verilen mücadelenin faşist diktatörlüğe karşı, sömürücü ve zalimlere karşı verilen mücadelenin ayrılmaz bir parçası olduğu asla unutulmamalıdır. Halka pasifizm ve teslimiyeti öneren veya provakasyon ve tertipleriyle halkın üzerindeki baskıların artırılmasnıı sağlamaya çalışan her türlü anlayışla mücadele etmek büyük bir önem taşımaktadır.

Sıkıyönetimin kaldırılmasını, milli baskının, sömürü ve zülmün son bulmasını isteyen emekçi halk kitlelerinin mücadelesi bütün faşist saldırıları boşa çıkaracaktır. Egemen sınıfların baskı ve terörü onların yok oluşunu engelleyemiyecektir.

Asgari ücret 180 lira olarak belirlendi

Asgari ücret değil, sefalet ücreti

Çalışma Bakanlığının çağrısı üzerine toplanan Asgari Ücret Tesbit Komüsyonu uzun bir çalışmadan sonra nihayet, önümüzdeki iki yıl için uygulanacak asgari ücreti tesbit etti. Geçtiğimiz nisan ayı sonunda açıklanan ve 1 Mayıs'tan itibaren yürürlüğe giren yeni asgari ücrete göre, 16 yaşını bitirmiş işçiler için saptanan asgari ücret günlük brüt 180 TL'dir. 16 yaşını bitirmemişler içinse bu rakam 120 TL'dir.

Hükümet, Türk-İŞ ve Türkiye İşveren Sendikaları Konfedarasyonu temsilcilerinden oluşan Asgari Ücret Tesbit Komüsyonunun tesbit ettiği ve uygulamaya sokulan asgari ücretten sonra, her renkten sendika ağası, reformist hükümetin bakanları ve onların destekçileri köşe yazarları işçi sınıfına gerçek emeğinin değerini vermişçesine demeç üstüne demeç vermişler, «işçi dostu» pozlarında ortalıkta boy göstermişlerdir.

Halbuki ilan edilen yeni asgari ücret, sözcüğün gerçek anlamı ile işçi sınıfı açısından sözcüğün gerçek anlamı ile tam bir sefalet ücretinden başka bir şey değildir. Hayat pahalılığının görülmedik bir hızla yükseldiği, zorunlu tüketim maddelerinin fiyatlarına zam zam üstüne zam yapıldığı, herşeyin karaborsaya düştüğü ve emekçi halkın alım gücünün büyük ölçüde düştüğü bugünkü koşullarda asgari ücreti günlük brüt 180 TL olarak tesbit etmek ve bunu da işçilere verilmiş çok önemli bir hak olarak ilan etmek, olsa olsa, sadece işçilerle, işçi sınıfı ile alay etmektir.

Komprador burjuvazi, toprak ağaları, reformist CHP Hükümeti ve sendika ağaları bu yolla, işçileri yeniden açlığa ve sefalete mahkum etmişler ve işçi sınıfı üzerindeki sömürü oranını daha da ağırlaştırmaya çalışmışlardır. Böylece komprador burjuvazinin kârlarına yeni kârlar katılacak, kapitalizmin buhranının bütün ekonomik sonuçları işçi sınıfının sırtına bindirilmiş olacaktır.

Üstelik egemen sınıflar ve onların yandaşları, geçtiğimiz yıllardaki uygulamalarını bu yıl da sürdürerek, asgari ücreti bir işçiyi tek başına yaşıyormuş gibi ele alarak hesaplamışlar, 16 yaşından küçükler için daha az bir asgari ücret tesbit etmişler ve asgari ücretteki artışı geniş memur kitlesine uygulamamışlardır.

Bu durum işçi sınıfı ve emekçi halk üzerindeki sömürü ve baskıyı artıracaktır.

İşçi sınıfı asgari ücretin bu şekilde tesbitine karşı çıkıyor ve :

— Asgari ücretin günlük net az 400 TL olmasını

— Bütün işçiler için genelleştirilmesini

— Asgari ücretin bir işçi ailesi temel alınarak tesbit edilmesini ve

— İşçi memur ayrımının kaldırılarak, eşit işe eşit ücret ödenmesini istemektedir.

İşçi sınıfı bütün bunların geçici ve köklü olmayan çözümler olmadığını bilmektedir. Kapitalizm koşullarında bir işgünü karşılığında alınacak hiç bir ücret adil bir ücret olmayacaktır. İşçilerin ve emekçilerin kölelikten, yoksulluktan kurtulmasının tek yolu ücretlik sisteminin kapitalizmin kaldırılmasıdır.

Amerikan emperyalizminin temsilcisi, Carter'in özel danışmanı Christopher, Ankara'da Ecevit'le görüştü : Görüşme konusu : Üsler...

Ülkemizin Toprakları Yeniden Amerika'yla Pazarlık Konusu Yapılıyor

ABD Dışişleri Bakan Yardımcısı ve Carter'in özel temsilcisi Warren Cristopher hiç beklenmedik bir zamanda Ankara'ya gelerek Dışişleri Bakanlığı yetkilileri ve Başbakan Ecevit ile görüşmeler yaptı.

Christopher'ın ziyareti her ne kadar beklenmedik bir zamanda olmasına karşın yine de çok kişiyi şaşırtmamıştır. Çünkü, bir yandan Türkiye'deki ABD üslerinin bir yıllık geçici statüsünün Ekim ayı başında son bulacak olması öte yandan ABD'nin İran'daki üslerini kapatmak zorunda kalması bu ziyareti ABD açısından zorunlu kılmaktaydı.

Bilindiği gibi 1975 yılında ABD'nin Türkiye'ye askeri yardımı kesmesi üzerine Türkiye'deki Amerikan üsleri sözde kapatılmış ve daha sonra bu üslerin kapalı kaldığı dönem içinde de faaliyetlerini yürüttükleri belirlenmişti. Ancak Ecevit hükümeti 1978 yılında Amerikadan alınacak 250 milyon dolar karşılığında üsleri yeniden resmen açmış, ama, Amerika karşısında pazarlık gücünü kaybetmemek için üslere geçici bir statü verilmişti. Üslerin geçici statüsü 1979 yılının Ekim ayında son bulacağından Amerikan emperyalistleri üsler üzerindeki egemneliklerini yeniden sağlam esaslara bağlamak amacıyla uzun bir süredir yoğun çaba harcamaktaydılar.

Öte yandan İran'daki gelişmelerin ardından ABD'nin bu ülkedeki üslerden de mahrum kalması Türkiye'deki ABD üs ve tesislerinin önemini arttırmıştır. Aynı şekilde uzun bir süredir ABD'deki askeri çevrreler İran'daki üslerin görevlerini Türkiye'ye aktarmak ve bu amaçla yeni üsler açmak istemektedirler. ABD Başkanı Carter, Türkiye'deki üslerin temel bir statüye kavuşturulması ve İran'daki eski üslerin görevlerini yerine getirecek yeni üslerin Türkiye'de kurulmasını isterken Orta - Doğu'daki askeri varlığını pekiştirmenin yanısıra Sovyetler Birliği ile yapılacak olan SALT-2 anlaşmasını ABD Kongresinden geçirmeyi amaçlamaktadır. Çünkü Başkan Carter ancak Türkiye'deki eski ve yeni üsler vasıtasıyla Sovyetlerin SALT-2 anlaşmasına uyup uymadığını kontrol edileceğini bilmekte ve bu üsleri sağlam bir statüye bağlayarak Kongre üyelerini SALT anlaşmasını onaylamaya razı etmeye çalışmaktadır.

Bütün bunların karşısında Ecevit eski üslerin uzun süreli bir anlaşmaya bağlanması ve İran'daki üslerin Türkiye'ye taşınması karşılığında birkaç milyon dolar istemektedir. Kısacası Ecevit tıpkı bir yıl önce yaptığı gibi vatan topraklarını pazarlık masasına koymuş bulunmaktadır. Yine ABD'den alınacak birkaç kuruş karşılığında Türkiye'nin 35 milyon metre kare toprağı Amerikan emperyalistlerinin kullanımı için bu emperyalistlerin denetimine bırakılacak, belki de eğer pazarlıkta anlaşılırsa bu topraklara yenileri eklenecektir.

Her halükarda ülkemizin Amerikan emperyalistlere olan bağımlılığı biraz daha artacaktır. Çünkü ABD emperyalistlerinin verecekleri yardımda Türkiye'nin savunmasını Amerika'ya, Pentagon'un generallerine biraz daha bağlamaktan ileri gitmeyecektir.

---

1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanlarında Mü

İskenderun

1 Mayıs, İskenderun'da 5000 işçi ve emekçinin katıldığı miting ve yürüyüşle coşkun bir şekilde kutlandı.

Devrimci Demir - İş Sendikası önderliğinde kutlanan 1 Mayıs mitingine sendika ağalarının gerici barikatlarını parçalayan demir - çelik işçileri «Kahrolsun burjuva sendikacılığı», «Yaşasın Sınıf Sendikamız Devrimci Demir İş», «Yaşasın 1 Mayıs» sloganlarını haykırarak katıldılar.

1 Mayıs sabahı Devrimci Demir - İş Sendikası Genel Merkezi önünde toplanan işçiler, memurlar, öğretmenler ve kadınlar «Yaşasın 1 Mayıs» sloganı ve folklor gösterisi eşliğinde yürüyüşe geçerek İskenderun YDGD önünde toplanan yurtsever devrimci gençlerle birleştiler.

İskenderun'da Devrimci Demir-İş Sendikası önderliğinde kutlanan 1 Mayıs mitingine Sendika ağalarının gerici barikatlarını parçalayan Demir-Çelik işçileri «Kahrolsun Burjuva Sendikacılığı», «Yaşasın Sınıf Sendikamız Devrimci Demir-İş», «Yaşasın 1 Mayıs» sloganlarını haykırarak katıldılar.

Faşist diktatörlüğün militarist güçleri 1 Mayıs öncesi ve 1 Mayıs günü, İskenderun'da sıkıyönetim bölgelerini aratmayacak biçimde hareket ettiler. 1 Mayıs günü şehrin işlek caddeleri ve yürüyüş güzergâhı askeri araçlarla donatıldı. «Mitingin güvenliğini sağlama» bahanesiyle askeri birlikler ve polisler gövde gösterisi yaptılar.

1 Mayıs'ı coşkulu bir biçimde kutlamak için bir araya gelen binlerce kişi, faşist tehditlere boyun eğmedi. «Kahrolsun Faşist Diktatörlük», «Sıkıyönetime hayır», «Yaşasın 1 Mayıs» sloganlarıyla yürüyen binlerce emekçinin coşkun sesi egemen sınıfların yüreğine korku saldı.

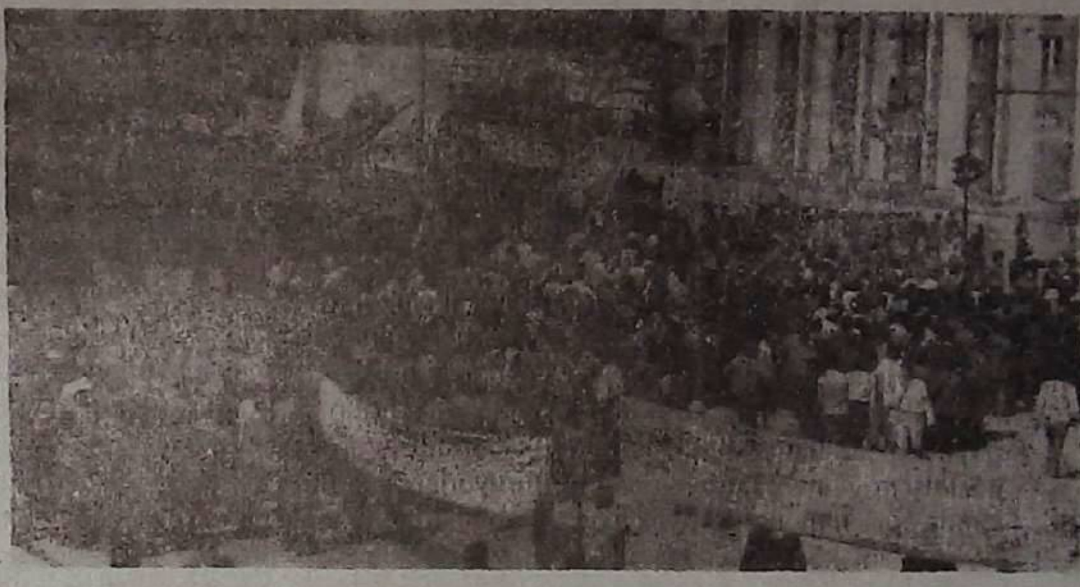
Folklor gösterileri eşliğinde en önde kızıl bayrak, ardından Devrimci Demir - İş flamasıyla yürüyen işçiler, Halkın Kurtuluşu, Parti Bayrağı flaması altında yürüyen binlerce emekçi, Tüm-Der İskenderun Şubesi, İskenderun, Antakya, Payas, Dörtyol, Erzin, Gökdere YDGD üyesi gençler, Karaağaç köylüleri, Ersoy işçileri, Kocatepe Güzelleştirme Derneği, Dev-Deb miting alanına girdiler.

Halkın Kurtuluşu, Devrimci Demir - İş ve D. Halkın Birliği adına yapılan konuşmalarda 1 Mayısın anlamı dile getirildi.

Çeşitli dernek kuruluş ve sendikalardan gelen mesajlar okunduktan sonra söz alan Devrimci Demir - İş Sendikası Genel Başkanı Oktay İlhan, 1 Mayıs'ın gerçek mirasçılarının sınıf bilinçli işçiler olduğunu, revizyonist ve reformistlerin ve her türden sendika ağasının 1 Mayıs'a sahip çıkamayacağını sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya kurma mücadelesinin yılmaz savaşçısı, devrimci proletarya hareketinin önderliğinde mücadele eden işçilerin tüm halk düşmanlarına gerekli dersi vererek 1 Mayısı sömürü ve zülme karşı bir mücadele günü olarak yurdun birçok yerinde kutladığını vurguladı. Dünya işçi sınıfının birlik ve dayanışmasının taşıdığı büyük önem dile getirildi. Bu sırada kitle hep bir ağızdan «Yaşasın Sosyalist Arnavutluk» sloganını haykırdı.

1 Mayıs mitingine D. Yol taraftarları katılmadılar.

Miting devrim andı ile sona erdi.

1 Mayıs Samsun'da da Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taratarlarının katılımı ile kutlandı. Gösteriye 2500 işçi ve emekçi katıldı.

Eskişehir

Eskişehir'deki 1 Mayıs miting ve yürüyüşü Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarlarının katılımı ile gerçekleştirildi. Miting ve yürüyüşe 4000'in üzerinde devrimci ve emekçi katıldı.

İstasyon meydanında başlayan mitingde, önce Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol adına konuşmalar yapıldı. Daha sonra mitinge katılanlar disiplinli bir şekilde yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş, Lisenin önünde sona erdi.

Mitinge Halkın Kurtuluşu saflarında katılan işçiler «Devrimci Sendika Muhalefeti» pankartı altında, diğer şehirlerden gelen devrimci ve emekçiler de kendi pankartları ile miting ve yürüyüş kolunda yer aldılar.

Tarsus

Tarsus'ta da 1 Mayıs 4000 emekçi, işçi ve gencin katıldığı coşkun kitle gösterisiyle kutlandı.

1 Mayıs çalışmaları sırasında faşist diktatörlüğün temsilcileri devrimcilere ve halka yönelik yoğun bir saldırı kampanyası başlattılar. Bu saldırıların bir parçası olarak Halkın Kurtuluşu'nun 1 Mayıs afişlerini yapıştırdığı bir sırada Mehmet Tatlıer polisçe katledildi.

30 Nisan'da şehitlerini toprağa veren Tarsus'un emekçileri faşist diktatörlüğe olan derin kinlerini haykırdılar. Mehmet Tatlıer'in katledilmesi 1 Mayıs'a katılımı etkilemesine rağmen, emekçi kitleler 1 Mayısı adına yaraşır bir biçimde kutlamak için meydanları doldurdular ve kin ve öfkelerini haykırdılar.

Sıkıyönetimin Yasak Zinciri Kırıldı (2)

1 Mayıs Ankara ve Adana'nın yanı sıra faşist diktatörlüğün, sıkıyönetimin yasak zincirini kıran devrimciler ve emekçiler tarafından Gaziantep, Kürecik, Ceyhan, Malatya, Birecik, Halfeti, Diyarbakır ve Dicle'de de kitlesel olarak kutlandı. Buralarda da 1 Mayıs faşizme, sömürü ve zulüm dünyasına karşı bir mücadele günü haline getirildi.

Proleter devrimciler ve emekçi kitleler buralarda Proleter devrimciler ve emekçi kitleler buralarda sıkıyönetimin yasak zincirini kırarak 1 Mayısı bir mücadele günü haline getirirken, somut koşullara ve mücadelenin eriştiği boyutlara bağlı olarak, çeşitli eylem biçimlerini birbiriyle uyumlu bir şekilde kullandılar. Gaziantepli devrimciler ve emekçiler 1 Mayısı bir kitle gösterisi ile kutlarken, Birecik'te ve Kürecik'te yüzlerce kişinin katıldığı mitingler yapıldı. Diğer yerlerde ise kır ve köy toplantılarından, ev toplantılarına ve okul forumlarına kadar varan bir dizi kitlesel eylem biçimi kullanıldı.

Bütün bu alanlarda işçiler, köylüler, emekçi kadınlar ve halk gençliği proleter devrimci önderlik altında birleşerek sıkıyönetimin yasak zincirini kırdı ve 1 Mayısın devrimci geleneğini yaşattı. Diğer birçok siyasi grup ise «sıkıyönetim bölgesinde eylem yapılamaz, aksi takdirde kırım olur» diyerek kitle eylemlerine katılmayı reddetti. Hatta bunların bir kısmı, Gaziantep örneğinde olduğu gibi eyleme katılınmaması için aleyhte propaganda yürüttü.

Bazı ajan-provokatör örgütleri ise, faşist diktatörlüğün, sıkıyönetimin militarist güçleri ile «eşgüdüm» içinde devrimcilere ve emekçilere karşı alçakça saldırılar yönelttiler. 1 Mayıs çalışmalarına katılan bazı devrimcileri alçakça katlettiler. Bunun en iyi örneği Gaziantep'te görüldü. Kendilerine Apocu adını veren ve geçmişte de çeşitli yerlerde birçok devrimcinin kanına giren bir ajan-provokatör şebekesi, 1 Mayıs çalışmaları sırasında Gaziantep'te iki devrimciyi alçakça katlettiler; bir devrimciyi de yaraladılar. Apocu provokatörler 24 Nisan günü, evlerine gitmekte olan Recep Köse ve Mehmet Şen adlı iki devrimci arkadaşa pusu kurarak ateş ettiler. Daha sonra izleyerek yeniden ateş ettiler. Recep Köse hastahaneye kaldırılırken yolda öldü. Mehmet Şen'in ise durumu hâlâ ağır. Gene aynı ajan-provokatörler, 26 Nisanda da Ali Mengüç adlı arkadaşı katlettiler. Gerek Recep Köse ve Mehmet Şen ve gerekse Ali Mengüç arkadaşlar 1 Mayıs için yürütülen propoganda çalışmaları sırasında «Kürdistan'da 1 Mayıs yaptırmayacağız» diyen Apocu ajan-provokatörler tarafından katledilmişlerdir.

Onlar böylece faşist diktatörlüğün devrimcilere ve emekçi halka karşı eli kanlı birer uşakları olduğunu bir kez daha göstermişlerdir.

Ama ne faşist diktatörlüğün tedbirleri, ne sıkıyönetimin yasakları ve ne de ajan-provokatörlerin saldırı ve katliamları devrimcilerin ve emekçilerin 1 Mayısın devrimci geleneğini yaşatmasını, 1 Mayısı bir mücadele günü haline getirmesini engelleyememiştir.

Adanalı proleter devrimciler ve emekçiler yasak zincirini kırarak 1 Mayısı bir mücadele günü haline getirdiler.

Gaziantep

Sıkıyönetimin, karşı-devrimin bütün baskı ve tehditlerine rağmen Gaziantep'te proleter devrimciler ve emekçi halk 1 Mayısı sıkıyönetime, faşizme ve sömürü düzenine karşı bir mücadele günü haline getirdiler.

1 Mayıs yaklaşırken faşist diktatörlüğün militarist güçleri Gaziantep halkı üzerindeki baskılarını daha da yoğunlaştırdılar. Önce, 1 Mayıs miting ve yürüyüşü içinbaşvuruda bulunan tertip komitesini evlerinden alarak iki gün boyunca gözaltında tuttular. Arkasından da polis ve asker, emekçilerin oturduğu mahallelerde seri aarma-taarma faaliyetine girişti. Kahve ve mahalle baskınları ile onlarca devrimciyi gözaltına aldılar. Proleter devrimcilerin imzalı olarak dağıttıkları bildirileri alarak okuyan emekçileri hırpaladılar. Kahvelerdeki propoganda konuşmalarını dinleyen halkı copladılar. Mahallelerde zırhlı araçlarla dolaşarak emekçi halka gözdağı vermeye çalıştılar. Afiş asan, duvarlara yazı yazan bazı devrimcileri işkenceye tabi tuttular.

Bunun yanında 1 Mayıs için emekçiler arasında propoganda yapan iki devrimci kendisine Apocu diyen bir ajan-provokatör örgütü tarafından kahpece katledildi. Recep Köse ve Ali Mengüç adlı devrimcileri katleden bu ajan-provokatörler, Mehmet Şen'i de ağır bir şekilde yaraladılar.

Bu devrimcilerin cenaze törenleri de faşizme ve sıkıyönetime karşı bir kitle gösterisine dönüştü. Recep Köse arkadaşın cenaze törenine 300 kişi, Ali Mengüç arkadaşın cenaze törenine de 500 kişi katıldı.

Bütün bu karşı-devrimci baskı, saldırı ve katliamlara rağmen 1 Mayıs Gaziantep'te faşizme ve sıkıyönetime karşı bir mücadele gününe dönüştürüldü. Gaziantepli proleter devrimciler ve emekçiler 1 Mayısın devrimci ve mücadeleci geleneğini bu 1 Mayıs'ta da yaşattı.

Sıkıyönetimin yasaklama kararına rağmen ve sabahın çok erken saatlerinden itibaren şehir merkezinin ve Ünaldı semtinin sıkıyönetimin tankları tarafından tutulmasına rağmen, saat 18'den itibaren Gaziantep'in Düztepe semtinde toplanan ve çoğunluğunu işçilerin ve kadınların oluşturduğu 300 kişi önce devrim andı içti, daha sonra da yürüyüşe geçti. Yürüyüşün başladığı sırada çevrede toplanan emekçilerin sayısı 2000'i aşıyordu. Çevrede toplanan emekçiler de sloganlar atarak yürüyüşe geçti. 1 Mayıs gösterisine katılan proleter devrimciler ve emekçiler yarım saatlik bir yürüyüşten sonra miting alanına geldiler. Sayılarının 2000'in üzerinde olan devrimciler ve emekçiler, faşizme ve sıkıyönetime karşı kinlerini ve nefretlerini haykırdılar, «Faşizme Ölüm Halka Hürriyet» vb. anti-faşist slogonlar attılar. Miting alanında bir proleter devrimci 1 Mayısın önemi ve anlamı üzerine bir konuşma yaptı. Gösterinin tamamlanmasından sonra, miting ve yürüyüşe katılanlar sloganlar atarak dağıldılar. Faşizmin militarist güçleri 1 Mayıs eylemine katılan devrimci ve emekçilere saldırmaya cesaret edemediler.

Diğer siyasi gruplar ise «sıkıyönetim bölgesinde eylem yapmak yanlıştır, kırım olur» diyerek 1 Mayıs miting ve yürüyüşüne katılmayı reddettiler.

Kürecik

Sıkıyönetimin yasaklamasına rağmen Kürecik'te de 400 devrimci ve emekçi, sıkıyönetimin yasak zincirini kırarak 1 Mayısı kutladı, 1 Mayısı birer mücadele günü haline getirdi.

Miting meydanında toplanan 400 devrimci ve emekçi, mahalli türküler söyledi, folklor gösterisi yaptı, marşlar söyledi. İki devrimci arkadaş 1 Mayısın önemi ve mücadele günü olması üzerine birer konuşma yaptılar.

Diğer siyasi gruplar Kürecik'te de 1 Mayıs eylemine katılmayı reddettiler. Kürecik'teki 1 Mayıs gösterisi de proleter devrimcilerin önderliğinde gerçekleştirildi.

Ceyhan

Proleter devrimcilerin çağrısı üzerine Ceyhan'da 1 Mayıs günü kadınlı-erkekli, işçi, genç yüzlerce kişi, sıkıyönetimin yasaklama kararına rağmen Aydemir Mahallesinde toplanarak 1 Mayısın devrimci geleneğini yaşattı, 1 Mayısı bir mücadele günü haline getirdi.

Çeşitli kollardan alan çevresinde toplanan devrimci ve emekçiler, «Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet» ve «Yaşasın 1 Mayıs İşçi Bayramı» pankartları altına toplanarak, miting alanını doldurdu. Mitinge katılan devrimci ve emekçiler anti-faşist sloganlarla alanı çınlattılar. İki arkadaş 1 Mayısın anlamı ve bir mücadele günü olarak önemi üzerine konuşmalar yaptılar. Miting yarım saatten fazla sürdü.

Polis önce mitinge müdahale etmeye cesaret edemedi. Fakat yeni bir takviye gelince, mitingin sonuna doğru, polis halka ateş etti. Bir yurtsever devrimciyi ayağından yaraladılar. 21 devrimciyi gözaltına aldılar. Ama devrimcilerin ve Aydemir Mahallesi halkının kararlı tutumu polisi geriletti. Mitinge katılanlar daha sonra başka bir alanda toplanarak, devrim andı içtiler ve dağıldılar.

Malatya

Malatyalı proleter devrimciler ve yurtsever devrimci gençlik, 1 Mayısın devrimci geleneğini, bir semtte yaptıkları bir eylemle ve Gazi Lisesi ve Akçadağ Öğretmen Lisesinde yaptıkları forumlarla sürdürdüler.

Gazi Lisesinde yapılan foruma diğer anti-faşist gençlik kitlesi de katıldı.

Birecik

Birecikli devrimciler daha önceden 1 Mayıs miting ve gösterisi için başvuruda bulundular, fakat kaymakamlık ve sıkıyönetim 1 Mayıs kutlamaları için izin vermedi.

1 Mayıs sabahı saat 8.30'da Hal Pazarında 1 Mayısı kutlamak üzere 60 devrimci toplandı. Daha sonra da bu sayısı diğer devrimci ve emekçilerin de katılımı ile 200 kişiyi buldu. 1 Mayısın önemi üzerinde konuşmalar yapıldı, sloganlar atıldı. Mitinge katılanlar daha sonra sloganlar atarak dağıldı.

Bunun yanında gene şehir içinde kadınlar bir evde 25 kişilik bir toplantı düzenleyerek 1 Mayısı kutladılar.

Ayrıca Birecik'e bağlı Mezra köyünde 1 Mayısı kutlamak üzere 30 kişilik bir toplantı yapıldı.

Halfeti

1 Mayıs günü kırda 80-90 kişilik bir toplantı düzenlenerek 1 Mayıs kutlandı. Toplantıda 1 Mayısın önemi ve mücadeleci geleneği üzerinde konuşmalar yapıldı, şiirler okundu.

Ayrıca Argı ve Erah köylerinde köylü gençliğin katıldığı toplantılar yapıldı.

Diyarbakır

1 Mayıs günü 1 Mayısı kutlamak için öğrenci yurtlarında toplantılar düzenlendi. Ayrıca 1 Mayıs günü yasalara aykırı olarak çalıştırılan bir grup işçi ve çırak işi bırakarak kırda bir toplantı düzenlendi ve 1 Mayısı kutladı.

Dicle

Bir grup Dicleli genç ve köylü gençlik Haçek köyünde düzenledikleri bir toplantı ile 1 Mayısı kutladılar.

1 Mayıs Sungurlu'da Devrimci Kadınlar Tarafından Kutlandı

Faşist diktatörlüğün her türlü baskı aracıyla halkın üzerine azgınca saldırdığı bu dönemde işçilerin mücadele birlik ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı Türkiye çapında engelleme çalışmalarının bir parçası olarak Çorum'da da miting yapılması vali ve polisler tarafındn engellenmeye çalışıldı. Buna rağmen Sungurlulu kadınlar kendi birimlerinde 1 Mayısı kutlama toplantısı düzenledi.

Bundan önce 1 Mayısın tüm dünya işçilerinin ve emekçi halkının birlik ve dayanışma günü olduğunun kavratılmasına çalışıldı. 1 Mayıs sabahı tüm kadınlar önceden belirlenen toplantı yerine değişik yönlerden slogan ve marşlar söyleyerek geldi. Birlik sağlanınca saygı duruşuyla başlanan toplantımız değişik kişilerin 1 Mayıs nedir? günümüz koşullarında 1 Mayıs'ı nasıl kutlamalıyız? ve Faşist diktatörlüğün sıkıyönetim ve diğer 1 Mayıs engellemeleri anlatıldı. Başta 1 Mayıs, Enternasyonel ve Avusturya işçi marşı olmak üzere birçok marşları topluca söyledik. Genel sloganlarımızı attık. Disiplinli bir şekilde söylenen marşların ve sloganların sonunda hep birlikte devrim andını içtik. Devrim andından sonra düzgün sıralar halinde marşlar ve sloganlar söyleyerek mahalleye yürüdük. Böylece tüm mahalle yolu boyunca yürüdük. Herkesin dağılma yeri olan kavşakta sloganlar atarak dağıldık. 1 Mayısta yapılan baskı ve terörü protesto ve 1 Mayısın yasallaşması için imza topladık.

1 Mayısın 1979 Sungurluda kadınların birlik olması ve kadınlar derneğinin açılmasının büyük bir zorunluluk haline geldiğinin bir kez daha en güçlü bir şekilde kanıtı oldu.

cadele Bayrakları Dalgalandı (2)

Eskişehir'deki 1 Mayıs miting ve yürüyüşünü Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarlarının katılımı ile gerçekleştirildi. Miting ve yürüyüşe 4000'in üzerinde devrimci ve emekçi katıldı.

1 Mayıs Tarsus'ta Halkın Kurtuluşu, D. Yol, Partizan ve D. Halkın Birliği taraftarlarınca birlikte kutlandı. Miting konuşmalar ve devrim andı ile sona erdi.

Niğde

1 Mayıs miting ve yürüyüşü tüm engellemelere karşın Niğde'de de kutlandı. 3000'nin üzerinde emekçinin katıldığı miting ve yürüyüş sırasında faşist diktatörlüğün resmi görevlileri katılımı azaltmak amacıyla yoğun bir terör havası estirdiler. Mitinge katılmak isteyen halktan birçok kişi coplandı. Gene yürüyüş ve mitingi seyretmek ve konuşmaları dinlemek isteyen emekçiler polisçe tartaklandı.

Bütün bu baskılara rağmen miting 1 Mayıs'ın anlamının vurgulandığı, emekçi halkın taleplerinin dile getirildiği güçlü bir kitle gösterisi oldu.

1 Mayıs mitingi çalışmaları sırasında toplam 20.000'nin üzerinde bildiri dağıtıldı ve afiş asıldı.

Amasya

Amasya'daki 1 Mayıs miting ve yürüyüşü Halkın Kurtuluşu taraftarlarının önderliğinde gerçekleştirildi. Miting ve yürüyüşe 2500 civarında devrimci ve emekçi katıldı. Miting ve yürüyüşte 1 Mayıs üzerinde konuşmalar yapıldı, folklor gösterileri yapıldı.

Burdur

Halkın Kurtuluşu ve D. Yol taraftarlarınca ortak olarak yapılan 1 Mayıs yürüyüş ve mitingine 2000'nin üzerinde işçi, memur, öğretmen ve genç katıldı.

Miting günü jandarma ve polis yoğun bir terör havası estirerek, çevre ilçelerden gelenleri engelledi. Arama bahanesiyle saatlerce yollarda alıkonulan yüzlerce emekçinin mitinge katılmasını böylece engelleyen militarist güçler, buna rağmen 1 Mayısın güçlü bir şekilde kutlanmasını engelleyemediler.

1 Mayıs mitingi Ant. Dev-Genç, Burdur Dev-Genç ve Ant YDGD adına yapılan konuşmalar ve ortak devrim andı ile sona erdi.

Balıkesir'deki 1 Mayıs miting ve yürüyüşüne 3300 devrimci ve emekçi katıldı

Faşistlerin ve sosyal-faşistlerin yoğun propogandalarına rağmen Kırşehir'deki 1 Mayıs miting ve yürüyüşüne 4000'e yakın emekçi katıldı.

Çorum

Valiliğin 1 Mayıs kutlamalarını yasal olarak engellemesine rağmen, Çorumlu devrimciler ve emekçiler 1 Mayısın devrimci geleneğini yaşattılar ve 1 Mayısı kitlevi bir şekilde kutladılar.

1 Mayıs günü devrimciler şehrin belirlenen üç merkezinde toplandılar. Ve önceden belirledikleri gibi Saat Kulesinin çevresinde toplanmak üzere harekete geçtiler. Bu sırada polis ve jandarma müdahale etti ve çatışma çıktı. O sırada emekçilerden de katılımların olmasıyla protesto eylemine katılanların sayısı 500'ü buldu. Üç yerde başlayan gösteriler semtlere yayıldı.

Devrimciler ve emekçiler üç yerde polis ve jandarma çemberini yararak polisin elindeki devrimcileri kurtardılar. Polis otolarından bazıları tahrip edildi, bir polis yaralandı. Bu arada bir devrimci de polisler tarafından yaralandı.

Niğde'deki 1 Mayıs gösterilerine 3000'in üzerinde devrimci ve emekçi katıldı.

Giresun

1 Mayıs Giresun'da yüzlerce kişinin katıldığı miting ve yürüyüşle kutlandı. D. Yol ve Halkın Kurtuluşu taraftarlarının tertiplediği 1 Mayıs mitingi bu yörede halk güçlerinin birliğinin somut bir örneği olması bakımından oldukça sevinçle karşılandı.

Egemen sınıfların uşakları Giresun'da da mitinge katılımı engellemek için halka azgınca saldırdılar. Zorla dükkan kapattırmaktan tutda «ekmeklerinizi 30 Nisanda temin ediniz, sonra ortalık karışır ekmek bulamazsınız» yollu propagandaya kadar her yolu denediler. 1 Mayıs çalışmaları sırasında 9 yurtsever devrimci polis tarafından gözaltına alındı. Gene miting günü, miting alanının etrafını kordon altına alarak halka gözdağı vermek ve katılımı azaltmak istediler.

Ama yüreğinde 1 Mayısı kutlama ve 1 Mayısı bir mücadele günü haline getirme ateşi yanan yüzlerce kişi barikatlara aldırmayarak alana doldu.

Önde Halkın Kurtuluşu, onun arkasında Devrimci Yol taraftarları miting alanına girdiler. El ilânları dağıtıldı ve gazete satıldı. Horon ekibi milli oyunlar oynadı.

Halkın Kurtuluşu ve D. Yol adına yapılan konuşmalardan sonra YDGF ve Tüm Dev-Genç adına birer konuşma yapıldı. Bir mahalle halkının 1 Mayıs'a ilişkin duygularını dile getiren bir konuşmacıdan sonra devrim andı ile miting sona erdi.

Giresun'daki 1 Mayıs kutlamalarına yüzlerce emekçi katıldı.

Kırşehir

Faşistlerin ve sosyal-faşistlerin yoğun karşı-devrimci propagandalarına ve «Kırşehir Maraşa dönecek» yollu tehditlerine rağmen 1 Mayıs 4000'e yakın kişinin katıldığı miting ve yürüyüşle kutlandı.

Mitinge Halkın Kurtuluşu, D. Yol, D. H. Birliği, Partizan grupları katıldı. Devrimci marşları söylendiği, sloganların haykırıldığı mitingde Halkın Kurtuluşu flaması altında 2500 işçi, köylü, genç yürüdü.

1 Mayıs'ın anlamı ve bunun işçi sınıfı açısından taşıdığı önemin vurgulandığı konuşmalardan sonra devrim andı içilerek miting sona erdi.

Kdz. Ereğlisi

Karadeniz Ereğlisinde gerçekleştirilen 1 Mayıs kutlamaları Devrimci Demir - İş Sendikasının önderliğinde gerçekleştirildi. 1 Mayıs miting ve yürüyüşüne 1600 devrimci ve emekçi katıldı. Katılanların çoğunluğunu Ereğli Demir Çelik İşçileri ve halk gençliği oluşturuyordu.

Miting alanında önce devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Daha sonra Devrimci Demir - İş Kdz. Ereğli Şube Başkanı bir konuşma yaptı. Halkın Kurtuluşu adına yapılan konuşmadan sonra Devrimci Demir - İş Sendikası Genel Merkezi Genel Eğitim Sekreteri yaptığı konuşmada 1 Mayısın önemi üzerinde durdu. Arkasından da YDGF adına bir konuşma yapıldı.

Mitingin bitiminden sonra devrimci ve emekçiler yürüyüşe geçtiler.

Miting ve yürüyüş devrim andı ile sona erdi.

Maden - İş'in ve Devrimci Maden - İş'in sendika ağaları 1 Mayıs eylemini engellemeye çalıştılar. Ama bunda başarılı olamadılar.

Samsun

1 Mayıs Samsun'da Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarlarınca birlikte kutlandı. 2500 işçi emekçi ve gencin katıldığı 1 Mayıs mitingine Halkın Kurtuluşu taraftarları yakalarında kırmızı karanfillerle katıldılar. Bu mitinge ayrı bir canlılık katıyordu.

1 Mayıs kutlamaları için aktif bir biçimde çalışan proleter devrimcilerce 6000 özel sayı dağıtıldı ve 2000 afiş yapıştırıldı.

Miting başlamadan bir saat kadar önce Kurtuluş grubu sosyal - faşistlerle birlikte miting alanında bir gösteri yapmak istediyse de başarılı olamadı. Kurtuluş'un bu tavrı onun anti-faşist güç birliğini bölücü ve sekter tutumundan kaynaklanıyordu.

1 Mayıs mitingi D. Yol ve Halkın Kurtuluşu adına yapılan birer konuşmadan sonra ortak devrim andı ile sona erdi.

Sarayköy

1 Mayıs Sarayköy'de 1000'e yakın emekçinin katıldığı bir mitingle kutlandı. Miting Sarayköy YDGD'nin folklor ekibince hazırlanan folklor gösterileriyle başladı. Mitinge Yeni Ges-İş Sarayköy temsilciliği, Dev - Maden - Sen Sarayköy temsilciliği ve Pamuklu Sanayi işçileri de katıldılar. Proleter devrimcilerce gerçekleştirilen 1 Mayıs mitinginde H. Kurtuluşu, H. K. Yolunda Gençlik ve Pamuklu Sanayi İşçileri adına birer konuşma yapıldı. Devrimci marşların söylendiği ve sloganların haykırıldığı 1 Mayıs mitingi devrim andı ile sona erdi.

Gerze

Gerze'de 1 Mayıs mitingi proleter devrimcilerce gerçekleştirildi. Garaj yöresinde toplanan kitle düzenli sıralar halinde miting alanına doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca gazete satıldı, bildiri dağıtıldı, yazılama yapıldı.

300'e yakın kişinin katıldığı miting Enternasyonal marşı ile başladı. Daha sonra Halkın Kurtuluşu, SYDGD, Söksa işçileri ve Gerze Tekel işçileri adına birer konuşma yapıldı. Devrimci marşlar söylendi, sloganlar atıldı.

İnebolu

1 Mayıs işçi sınıfının «Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü» Kastamonu ilinde ilk kez proleter devrimci hareketin önderliğinde kutlandı.

Kastamonulu proleter devrimciler olarak 1979 1 Mayısını proleter devrimci hareketimizın ışık tuttuğu biçimde kutlamak ve yüce komünizm davamızın gür sesini Kastamonu'da da yükseltmek, faşist diktatörlüğe karşı mücadele azmimizi ve tükenmez öfkemizi haykırmak amacıyla İnebolu'da 1 Mayısı kutlama kararı aldık.

Miting iznini aldık. Olanaklarımızla afiş ve bildiri bastık. Daha önceden Devrimci Yol ve Devrimci Sol gruplarından arkadaşlara mitingi ortak düzenleme çağrısında bulunduk.

Dev-Yol'dan arkadaşlar başka mitinge katılacakları, Dev-Sol'dan arkadaşlar ise «anti-Sovyetik» sloganlar atacağımız gerekçesiyle önceleri mitinge katılmama yönünde karar almışlardı. Ancak daha sonra Dev-Yol ve Dev-Sol «ajitasyon - propaganda da serbestlik, eylemde birlik» ilkesi temelinde mitinge katılmak istediklerini bildirdiler. Bu karar devrimcilerce sevinçle karşılandı.

Miting çalışmaları her yerde olduğu gibi İnebolu'da da tüm karşı - devrimci güçlerce engellenmeye çalışıldı. Ancak devrimcilerin ve halkın tepkisi, bu karşı - devrimci çabaların üstesinden geldi.

Mitinge Halkın Kurtuluşu'ndan 240, Devrimci Yol'dan 150, Devrimci Sol'dan 80 kişi olmak üzere 490 kişi katıldı. Mitingi binlerce kişi izledi.

Halkın Kurtuluşu, Dev - Yol, Dev-Sol ve YDGF adına konuşmaların yapıldığı mitingde devrimci sloganlar gür bir şekilde haykırıldı. Sloganlar atılırken tüm gruplar ilkeli ve sorumlu davrandılar; slogan bastırma ve slogan yarışı olmadı. Ve halk güçlerinin birliği yolunda olumlu bir örnek oldu.

Koyulhisar

1 Mayıs işçi sınıfının «Birlik, Dayanışma ve Mücadele Günü» Koyulhisar'da ilk defa proleter devrimcilerce kutlandı.

1 Mayıs'tan önce halka ve gençliğe 1 Mayıs'ın önemi ve devrim mücadelesindeki yeri anlatıldı. 1 Mayıs bildirileri dağıtıldı.

Proleter Devrimciler faşist diktatörlüğün ve sıkıyönetimin baskıları nedeniyle 1 Mayısı Koyulhisar merkezinde değil de Koyulhisar'ın yaylası olan Eğriçimen'de kutladılar.

Toplantı saygı duruşu ile başladı. Daha sonra 1 Mayıs'ın önemi, proleter devrimci hareketin geldiği nokta anlatıldı. Sıkıyönetimin saldırıları ve CHP hükümetinin uygulamaları teşhir edildi. Devrimci sloganların atıldığı toplantı, devrim andının içilmesiyle son buldu.

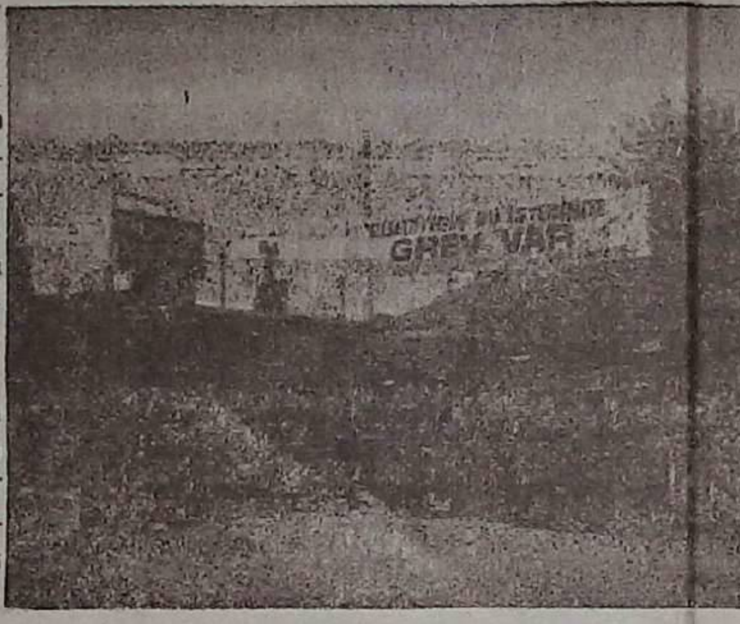
Uşak'ta Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarlarınca düzenlenen miting ve yürüyüşe 6 bin devrimci ve yurtsever katıldı.

CHP Reformistleri İzmir Belediyesi İşçilerinin başlattığı grevi erteledi

Grev yasaklarına son, işçi sınıfına sınırsız grev hakkı

CHP hükümeti, 6 bin işçinin ücret artışı talebiyle İzmir'de 3 Mayıs'ta başlattığı grevi 30 gün erteledi.

İşçi sınıfına ve emekçi kitlelere büyük «hizmetler» vaad ederek ve bilinçsiz halk kitlelerinin düzen aleyhtarı muhalefetlerini, sahte vaadleriyle partisine kanalize etmeyi başararak egemen sınıflarca iş başına getirilen CHP hükümetinin bu tür uygulamaları yeni değildir. CHP reformistleri komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarlarına karşı olan her türlü mücadeleyi ve işçi sınıfının grev vb. mücadelelerini bastırmak ve engellemek için her türlü baskı yöntemini kullanmaktan çekinmemektedirler. «Demokrasi, barış ve ucuzluk» edebiyatının yanı sıra işçi sınıfı ve emekçi halkın hayatını çekilmez kılan reformistler, öyleki bu saldırı ve soygun tedbirleri hakkında artık konuşamaz duruma düştüler.

Burjuva düzeninin ve burjuva çıkarların koruyuculuğunu üstlenen CHP reformistleri işbaşına geldikleri günden bu yana işçi sınıfının ekonomik ve demokratik hakları için bir mücadele biçimi olarak başvurduğu grevleri engellemek, başlamış olan grevleri sudan bahanelerle ertelemek, mücadeleci işçi önleri başta olmak üzere binlerce işçiyi işten çıkarıp sokağa atarak açlığa mahküm etmek biçiminde sürdürdükleri işçi düşmanı saldırılar hergün daha da artmaktadır. Onlar işçi grevlerini erteler ve işçileri sokağa atarken, öte yandan Mersin Soda Sanayi'nde olduğu gibi milyonlarca lirayı patronlara teşvik tedbiri olarak vermekte ve böylece işçilerin daha fazla sömürülmesinin yanında patronların işçilerin sırtından yeni milyonlar kazanmalarını sağlamaktadırlar.

CHP reformistleri, sıkıyönetim bölgelerinde, sıkıyönetim aracılığıyla sıkıyönetim ilân edilmeyen yerlerde de bizzat hükümet eliyle işçi sınıfının grevlerine saldırmaktadırlar. İstanbul'daki Çerkezköy Profilo, Kale Kilit fabrikalarındaki grevci işçilerin sıkıyönetimce göz altına alınması ve grevlerin süngü zoru ile kırılması ve gene Mersin Soda Sanayi Fabrikasındaki grevin CHP hükümeti tarafından 90 gün ertelenmesi, bu konudaki saldırıların somut ve sadece bir iki örneğidir. Bu örnekler çoğaltılabilir. Bugün İzmir Belediye işçilerinin grevinin ertelenmesi ve böylece grev hakkının çiğnenmesi de bu sayısız uygulamaların bir diğer örneğidir.

Ayrıca sendika ağalarıyla yaptığı işbirliği ve anlaşmalar aracılığıyla da işçi sınıfının grev mücadelesi engellenmekte ve bastırılmaktadır.

İşçi sınıfının grev vb mücadeleleri karşısında tüm işçi düşmanları faşistler, revizyonistler ve reformistler birleşmektedirler. Komprador burjuvazi ve onun çeşitli sözcüleri bu mücadelelere elbirliği ile saldırmaktadırlar. «Grevler Yasaklanmalı» talimatı faşistleri ve reformistleri birlikte harekete geçirmektedir.

İşçilerin ücret artışı talebi bütün bu halk düşmanlarını karşısında bulmaktadır. Her grev başlangıcıyla birlikte bu işçi sınıfı düşmanları «İşçiler 17 bin lira alıyor» türünden demagojiye başvurmaktadırlar. Hergün giderek artan pahalılık ve zamlarla, işçi ve emekçilere hayat zehir edilirken, işçiler 3500 TL. ile geçinmeye zorlanırken bu tür demagojilerin neyi amaçladığı gayet açıktır.

İzmir Belediyesi'nde çalışan 6000 işçinin başlattığı grev karşısında da tüm işçi düşmanları yanyana dizildiler ve yukarıda belirttiğimiz demagojiye başladılar. CHP reformistleri ise artık işçi düşmanı yüzlerini saklamaya dahi gerek görmemektedirler.

Grev yasaklarına son verilmeli, ertelenen grevlerle ilgili kararlar derhal kaldırılmalı ve işçi sınıfına sınırsız grev hakkı verilmelidir.

Ankara Siteler'de Genç İşçilerin Direnişi

Bir süre önce Ankara Siteler'de çeşitli atölyelerin işçileri, patron baskısını protesto ederek, ücret artışı, sigorta vb. hakları için direnişler örgütlediler.

VURALSAN'ın işçileri ücret artışı, sigorta hakkı, 8 saatlik işgünü, yemek vb. talepler etrafında birleşerek taleplerini patrona bildirdiklerinde, patron tüm işçileri işten kovduğunu açıkladı. Bunun üzerine işçiler kararlı bir şekilde 5 gün süren bir direnişe başladılar. Direniş boyunca patronun kendi birliklerini parçalama doğrultusundaki entrikalarını boşa çıkaran işçiler direnişlerini patrona isteklerini kabul ettirinceye kadar devam ettiler.

İşçilri «aenarşisttirler» diyerek polise ihbar eden patron, bundan bir sonuç alamayınca işçilerin sigorta ,yemek, ücret zammı taleplerini kabul etti. Ancak patron bu kez de bir işçiyi işten kovduğunu açıkladı. Bunun üzerine tüm işçiler bunu protesto etmek için birleştiler. Patron önce işten çıkardığı işçiye hiçbir tazminat ödemediği halde, işçilerin kararlı direnişi sonucu tazminat ödemek zorunda kaldı.

Gene aynı şekilde ALTAY MOBİLYA'da çalışan işçiler, patron baskısını protesto etmek ve ekonomik haklarının verilmesi için direnişe geçtiler. Devrimci işçilerin önderlik ettiği bu direniş patronun azgın saldırısı ile karşılaştı.

İşçilerin hiçbir isteğini kabul etmeye yanaşmayan patron işçileri kovduğunu açıkladı. Bunun üzerine işçiler Çalışma Bakanlığı ve SSK'ya müracaat ederek yasal haklarında direndiler.

Patron bir yandan işçileri direndikleri için polise şikâyet ederken, öte yandan işyerinde durum tespitine gelen müfettişe işçileri tanımadığını «bu işçileri şimdiye kadar hiç görmediğini» söylüyordu.

Ancak patronun tüm oyunları işçilerin kararlı direnişi sonucu boşa çıkarıldı. İşçiler mücadele sonucu birçok taleplerini patrona kabul ettirdiler.

Diğer yandan Anadolu Alüminyum işçilerinin, zehirli gazlara karşı tedbir alınması ve zehirlenmeye karşı süt verilmesi talepleriyle harekete geçmeleri üzerine patron önder işçileri işten attığını belirtti. Bunun üzerine tüm işçiler işi bıraktıklarını açıklayarak işyerini terk etmeye başladılar. Bu durum patronun kararından vaz geçmesini sağladı ve patron işçilere yalvarmaya başladı.

İşçilerin kararlılığı sonucu patron, ücret artışı, sigorta hakkı vb. taleplerini kabul etmek zorunda kaldı.

Ayrıca Arzum Mobilya, Gündüz Döşeme, Ünar Mak. Altıntaş, Yat-Sa, Kaya, Mutlu Mobilya ve Feridun Çelik mahalesinin genç işçileri aralarında topladıkları 6370 TL. yi gazetemize bağış olarak gönderdiklerini bildirmektedirler.

« Anneler Günü mü » lüks tüketimi körükleme yarışı mı ?

Bilindiği gibi dünyada ve ülkemizde mayıs ayının ikinci pazar günü her yıl «Anneler Günü» olarak kutlanır.

Geçtiğimiz pazar günü de «Anneler Günü» idi.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da «Anneler Günü» nün yaklaşması ile birlikte büyük mağazaların, lüks giyim eşyası satan dükkanların vitrinleri, lüks tüketimi körükleyen reklamlarla dolup taşı, banka şubeleri vitrinlerine özel ilanlar astılar.

«Anneler Gününde annenize banka cüzdanı almayı unutmayın»

«Firmamız anneler için yılın son model giysilerini sunuyor»

«Anneniz için alın... alın... onları sevindirin»

Bankalar, ticari şirketler, moda gösterisi düzenleyen giyim şirketleri TV, radyo ve burjuva basın-yayın organları aracılığı ile annelere ve çocuklara seslenerek bir yandan lüks tüketimi artırmaya çalışmakta, bir yandan da anne-çocuk arasındaki ilişkiye, sevgi bağına kapitalizmin çıkarlarına uygun bir biçimde yön vermeye çalışmaktadır. Egemen sınıflar ve emperyalistler, kendi sınıfsal çıkarlarının gerektirdiği gibi, ikiyüzlü burjuva değer ölçülerini «anne sevgisi» adı altında, emekçi sınıflara benimseterek, bu günü milyonlarına milyonlar katan bir gün haline getirmeye çalışmaktadırlar.

Ölen annesini, her yıl, elinde bir demet çiçekle mezarında ziyarete giden bir genç kızın, annesine olan duygularını sömürerek «Anneler Günü» ilan eden Alman burjuvazisinin sahte duyguları altında gizlenen kâr hırsı, yaşamı ve özgürlüğü zincire vurulan, kendisinin ve çocuğunun geleceği hakkında hiçbir güvence vermeyen kapitalizme karşı başkaldıran emekçi annelerin isyankâr duygularını, emekçileri aşırı tüketime yönelten, burjuvaziye yüksek kârlar sağlayan «armağanlarla« bastırmaya yönelmiştir.

Emperyalistler ve egemen sınıflar «Anneler Günü» nde, ezilen sınıfların ezilen halkların iliğini sömürerek doldurdukları para kasalarının sayısını artırmayı amaçlamakta, emperyalist savaşlarda döktüğü kanı, grevci anneye sıkılan faşist kurşunu, annelerin gözlerine baka baka «efsanevi» yöntemlerle unutturmaya çalışmaktadırlar.

Ama boşuna!... Paris Komünü'nden bu yana, gözlerini sosyalizme açan ve gerçek değeri orada gören anneler bütün dünyada çoğaldılar. Bugün anneler sömürücülerin pembe bulutla örtülmüş efsaneleriyle avunmuyorlar. Emekçi sınıfların iktidarı için mücadele eden oğulları ve kızlarıyla yan yana, omuz omuza ilerliyorlar. Bugün proletarya diktatörlüğü altında yaşamın bütün alanlarında eşit, özgür ve insanca yaşayan Arnavut emekçi kadınlarının yürüdüğü sosyalizm yolunda yürümeye kararlı olduklarını gösteriyorlar.

Türkiye'nin çeşitli milliyetten bilinçli emekçi anneleri, özgürlük, eşitlik ve gerçek demokrasi şiarlarıyla 1 Mayıs Meydanlarına akın ederek, sömürücülerin «Anneler Günü» çağrısını yanıtlıyor. Hiçbir faşist, reformist ve revizyonist zehir «Faşizme Ölüm Halka Hürriyet» sesleriyle ileri atılan bu anneleri durduramıyor. Toprakta ve fabrikada fışkıran bu anneler, yüreklerinde besleyip hızla geliştirdikleri yüksek duygularla, kendisinin, çocuğunun ve halkının kurtuluşuna duyduğu derin özlem ve hiçbir gücün engelleyemeyeceği derecede karşı konulamaz bir kararlılıkla mücadeleye bütün anneleri katılmaya çağırıyor ve çocuklarına şöyle sesleniyor :

Bize zulmeden sömürücüler, kan emici burjuvalar, banka kasalarının sahipleri ve onların uşakları Anneler Gününde sizi avucunuzdaki son kuruşa kadar şişkin kasalarına dökmeye çağırıyorlar. Anaların çocukları için besledikleri sevgi, yalnız ve yalnız, gerçek kurtuluşumuz için birleştirdiğimiz yüreklerimizde mevcuttur. Burjuvalar, çocuklarımıza olan sevgimizi banka kasalarında kilitli gö-

Devamı Sayfa 7'de

3. Balkan Film Şenliği ve Arnavutluk Filmleri

3. Balkan Film Şenliğinde Arnavutluk'u resmen temsil eden GENERAL GRAMOFON filminden bir sahne.

3. Balkan Film Şenliği 14-21 Nisan tarihleri arasında İstanbul'da yapıldı. 2. Balkan Film Şenliğinin 1966'da Romanya'da düzenlemesinden 13 yıl sonra yeniden düzenlenen Şenlik, altı Balkan ülkesinin katılımıyla gerçekleştirildi.

3. Balkan Film Şenliği katılan ülkelerin sanat ve kültür çevreleri arasında yakınlaşmayı ve Balkan ülkelerinin sinemalarının tanıtılmasını sağlamasının yanı sıra Şenliğe katılan ülkelerin sinemalarının tartışılmasını da gündeme getirdi. Ancak bu şenliğin de en belirgin özelliği çeşitli ülkelerin filmlerinin geniş izleyici yığınlarına gösterilmemesiydi.

Şenliğin açılışında yapılan törenler sırasında olduğu kadar, filmlerin toplu gösterileri ve basın toplantılarında da, Şenliğe katılan altı ülkenin filmleri ve delegasyonları içinde en büyük ilgiyi Arnavutluk filmleri ve Arnavutluk delegasyonu çekti. Bu ilginin nedeni Arnavutluk filmlerinin Türkiye'de ilk kez gösterilmesinden çok, Şenliğe katılan ülkeler arasında en ilginç ve gerçekçi filmlerin Arnavutluk filmleri olmasıydı. Arnavutluk filmleri gösterilirken sinema salonuna coşkun bir hava hakim oldu İlk filmin sonunda salon «Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet» şiarıyla çınladı.

3. Balkan Film Şenliğinde gösterilen bütün Arnavutluk filmleri öz ve biçim açısından sosyalist gerçekçi anlayışın üstün nitelikteki örnekleriydi. Bu filmlerin büyük bir bölümü Arnavutluk devriminden önce anti-faşist mücadeleyi işliyordu.

1968 yapımı «Kırmızı Kurdelalı Kızlar» Şenlikte gösterilen diğer filmler gibi Anti-faşist Ulusal Kurtuluş savaşına ilişkin, siyasi öğeleri olan bir mücadele filmi. Arnavutluk Ulusal Kurtuluş Savaşı döneminde gençliğin mücadelesinin en canlı örnekleri yatılı kız lisesinde gelişen olaylar çerçevesinde verilmeye çalışılmaktadır. Gerçekte de faşist İtalya'nın Arnavutluğu işgaline karşı ilk kitlesel karşı koyma Tiran'da bir yatılı kız lisesinde gerçekleşir.

Filmde genç komünist önder Jita ve yoldaşları işgalcilere karşı okulda aktif direnişi örgütlemekte ve yürütmektedirler. Kız öğrenciler genç komünistlerin önderliğinde işgalcilere ve işbirlikçilerine karşı «Özgür Arnavutluk» şiarıyla ayağa kalkıyorlar. Öğrenciler arasında gençliği faşizme karşı savaşa çağıran bildiriler dağıtılıyor. İşgalcilerin bayrakları öğrenciler tarafından yırtılıyor. Gençlik faşizme karşı mücadelesini her geçen gün daha üst boyutlara yükseltiyor. Filmin sonunda öğrencilerin önderi genç komünist Jita polis tarafından yakalanarak işkenceye çekilir ve sonrada kurşuna dizilir. Jita'nın öldürülmesinden sonra arkadaşları duvarlara «Jita sürecek» diye yazarlar... Jita, Arnavutça'da «hayat» demektir. Böylece, film, genç komünist Jita'nın gençliğin ve halkın yüreğinde sonsuza dek yaşayacağını, onun temsil ettiği yüce ülkülerin sonsuza dek yaşayacağını vurgular.

Film, Arnavutluk Komünist Partisinin kuruluş yıllarında öğrenci gençliğin işçi ve köylü gençlikle birlikte Partinin önderliğinde yiğitçe bir mücadele sürdürdüğünü göstermektedir.

3. Balkan Film Şenliğinde gösterilen diğer bir Arnavutluk filmi «KARANLIĞIN İÇİNDEN» in konusu da İtalyan faşistlerinin işgali altındaki Arnavutluk'da geçiyor. KARANLIĞIN İÇİNDEN Ulusal Kurtuluş Savaşında yediden yetmişe bütün Arnavutluk halkının mücadeleye katıldığını simgeliyor. O dönemin İçişleri Bakanlığında çalışan yaşı küçük bir gencin mücadeleye girişini anlatıyor. Genç, Bakanlıkta çalışmaya başlar başlamaz faşizmin iğrenç yüzünü görüyor, halkın ve komünistlerin üzerindeki azgın baskı ve terörün nedenini anlıyor. Bu sırada genç partizanlarla kurduğu ilişkiler sayesinde faşizme karşı duyduğu kin ve nefreti bilinçli ve örgütlü bir tepkiye dönüştürüyor. Bakanlıkta Parti için paha biçilmez değerde bilgi ve belgeler elde ediyor. Film, gencin üstlendiği görevi başarıyla sonuçlandırması ve partizan saflarına katılmasıyla son bulmaktadır.

KARANLIĞIN İÇİNDEN, Partinin ve Partili sanatçıların halkın bütün kesimlerine olduğu kadar çocuk yaşta gençlere de eğilerek, onların yaratıcı, girişken ve kişilik sahibi insanlar, devrimciler olarak yetiştirmek için harcadıkları çabayı sergiliyor.

Şenlikte Arnavutluk'u resmen temsil eden 1978 yapımı GENERAL GRAMOFON filmi ise İtalyan işgalinin arifesinde faşistlerin halka boyun eğdirmek için emperyalistlerin, yoz kültürü ülkeye sızdırmaya çalışmalarını ve buna karşı halkın kendi kültürüne ve değerlerine sahip çıkışı anlatılıyor. Arnavutluk sinemasının en önemli yönetmenlerinden biri olan Viktor Gjika'nın filmi olan GENERAL GRAMOFON emperyalizme ve faşizme karşı halkın mücadelesini değişik bir açıdan ve ilginç bir anlatımla ele almaktadır. Film mücadelenin her alanda yükseltilmesini vurgularken bunu son derece iyi bir biçimde yapıyor.

Devrimci Arnavutluk sineması yığınların kültürlerinin, estetik düzeylerinin yükseltilmesinin yanı sıra geniş halk yığınlarının devrimci eğitimini de önüne büyük bir görev olarak koymuş. Bu nedenle Arnavutluk sineması özellikle genç kuşağın sosyalist kültür ve ahlak değerleri ile eğitilmesi ve geçmişin mücadeleci ruhunu miras edinmesi için Anti-faşist savaş dönemindeki çeşitli mücadele örneklerinin sinemaya aktarılmasına büyük önem vermektedir. Şenlikte gösterilen tüm Arnavutluk filmleri bu özellikleri ile diğer ülkelerin tümünden ayrılmaktadır. Özellikle Bulgaristan, Romanya ve Yugoslav filmleri ile karşılaştırıldığında Arnavutluk filmlerinin bu özellikleri daha açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Bu üç ülkenin filmlerinde revizyonist, öz, devrimci bir ruhtan yoksunluk ve ulusal özellikleri yansıtmaması en temel niteliklerini oluşturmaktadır.

Özellikle Şenlikte gösterilen Romen ve Bulgar filmleri Amerikan filmlerinin kötü bir kopyası olarak boy göstermekteydiler.

Trabzon'da Türkeş protesto edildi

MHP Genel Başkanı faşist Türkeş'in Trabzon'a gelişi devrimciler tarafından pazar yerinde düzenlenen bir gösteri ile protesto edilmiştir.

28 Nisanda düzenlenen protesto gösterisine Trabzon'daki Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarları birlikte katılmışlardır, bu gösteride eylem birliği yapmışlardır.

Devrimciler gösteri sırasında «Faşizme Ölüm Halka Hürriyet» ve «Katil Türkeş Defol» sloganlarını ortaklaşa atmışlardır. Gösteri sonunda ortak devrim andı içmişlerdir. Gösteride bir arkadaş faşizm, faşist katliamlar ve MHP'nin politikası üzerine bir konuşma yapmıştır.

Türkeş'i protesto gösterisine 100'e yakın devrimci katılmıştır. Gösteri 500'ü aşkın emekçi tarafından ilgiyle izlenmiştir.

1 Mayıs 1979 ' da

Baştarafı S. 1'de

ğınlarının öfke ve nefretini de beraberinde getirmektedir. Buhranın derinleşmesine paralel olarak, bugünkü burjuva - feodal düzen kitlelerin gözünde daha da açığa çıkmaktadır. Onlar yerlerinden doğrulmakta ve muhalefete geçmektedirler. Bu, birçok yerde çeşitli biçimlerde açık mücadelelere varmaktadır.

İşte bu şartlarda, işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs, kendi tarihi anlam ve önemini bir kere daha ortaya koymuştur. Bu 1 Mayıs'ta devrim ile karşı - devrim arasındaki çatışma son derecede yoğunlaşmış, saflar netleşmiş; 1 Mayıs, devrim ile karşıdevrim saflarının en açık bir şekilde karşı karşıya geldiği bir gün olmuştur.

Hiçbir şekilde gözlerden gizlenemeyecek bir gerçek de şudur: Bu durum, aynı zamanda, ülkemiz işçi sınıfının önderi proleter devrimci hareketin yıllardır sürdürdüğü kararlı ve sarsılmaz mücadelenin de doğrudan bir sonucu ve bir ürünüdür.

İşçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesine doğru bir önderliğin ancak Marksist - Leninist hareket tarafından gerçekleştirilebileceği, mücadelenin ancak onun önderliğinde ilerleyebileceği; halk güçlerini doğru ve mücadeleci bir platform etrafında birleştirebilecek tek gücün de yine Marksist - Leninist hareket olduğu gerçeği hayatın ve sınıf mücadelesinin pratiğinde ülkemizde de bir kez daha doğrulanmıştır.

Marksist - Leninist hareket, 1 Mayıs gününün tarihi ve sınıfsal anlamını kavramış, işçi sınıfının 1 Mayıs geleneğine sıkıca sarılmış ve ona özel bir önem vermiştir. 1 Mayıs'ın mücadeleci bayrağını yeniden yükseltmiştir.

O, 1 Mayıs'ın burjuvazinin iznine bağlı uysal bir «tören», süslü bir resmi geçit haline getirilmesinin önlenmesi; «bahar bayramı» vb. safsataların yerle bir edilmesi için mücadele sürdürmektedir. Marksist - Leninist hareket, 1 Mayıs'ın adına uygun bir gün haline gelmesi için mücadele etmektedir. Bu, 1976'dan beri her 1 Mayıs'ta daha da gelişen yön olmuştur.

Marksist - Leninist hareket 1 Mayıs gösterilerinin bir resmi geçit olmaktan çıkarılmasının, devrime hizmet etmesinin ve kitlelerin mücadele tecrübe ve bilinçlerinin geliştirilmesinin biricik yolunun; 1 Mayıs'ta devrimin o günkü somut talepleri için geniş yığınları eylemlere çekmek olduğu anlayışından hareket etmiştir. Revizyonizmin boş «bayram» safsatalarının karşısında, O, daima devrimin, işçi sınıfı ve halk kitlelerinin ogünkü talepleri için mücadeleyi çıkarmıştır.

Marksist - Leninist hareket, aynı zamanda, 1 Mayıs gösterilerinin ülke çapında yaygınlaşması, işçi sınıfının mücadele çağrısının bu günde ülkenin her yanına ulaşması için de mücadele sürdürmektedir. Ve 1976'dan beri geçen her 1 Mayıs, bu gelişmeye de tanık olmuştur. Bunun yanında, devrimci hareketler de Marksist - Leninist hareketin bu çağrı ve mücadelesinden etkilenmişler ve bu yönde hareket eder hale gelmişlerdir.

1 Mayıs konusunda yürütülen mücadelenin bir diğer yönü ise, 1 Mayıs'ın demokrasi temelinde bütün halk ve devrim güçlerinin birliği ile kutlanmasıdır. Bu, bütün devrimci güçlerin birleştirilip, burjuvaziye ve toprak ağalarına karşı güçlü bir 1 Mayıs yumruğu haline getirilebilmesinin de ön şartıdır. Bu yıl 1 Mayıs'ta bu da belirli ölçülerde gerçekleşmiştir.

1 Mayıs 1979'un ortaya koyduğu bir diğer gerçek de şudur: Revizyonizm zayıflamakta, devrim ise güç kazanmaktadır. Devrim güçlerinin merkezinde, eylemin merkezinde ise, Marksist - Leninist hareket durmaktadır. Bir yandan kitleler, buhran şartlarında, genel olarak burjuvazinin olduğu gibi, revizyonizmin de etkisinden sıyrılmakta ve Marksist - Leninist hareketin bayrağına doğru ilerlemektedirler. Revizyonistlerin «seferber» edebildiği kitlenin sayısı her 1 Mayıs'ta düşerken, devrimci önderlik altındaki 1 Mayıs gücü sayısal olarak da her geçen yıl daha artmakta ve aynı zamanda mücadele yeni yerlere yayılmaktadır.

Öte yandan, halk güçleri içindeki siyasi hareketler de bu yönde bir gelişmeye sahiptir. Onlar da, revizyonistlerle olan ittifak ve birliklerini bozmaktadırlar. Onlara hizmet eden birliklerden ayrılmakta, revizyonistleri ihanetleri ile başbaşa bırakarak, proleter devrimci hareketle eylem birliğine girmektedirler. 1 Mayıs'ta mücadele, bu eylem birliği temeli üzerinde de yükselmiştir.

Bu, proleter devrimci hareketin mücadelenin merkezinde durduğunun bir diğer kanıtıdır. Sıkıyönetimin ilânının hemen sonrasında Marksist - Leninist hareket «Faşizme Ölüm Halka Hürriyet» çağrısı ile biten açıklamasında, şartların doğru bir değerlendirmesini yapmış, somut ve gerçek talepler etrafına oturtulmuş bir siyasi platform etrafında bütün halk güçlerini mücadeleye ve eylem birliğine çağırmıştır. Bu çağrı, en geniş yığınların ve devrimci halk güçlerinin eylem birliğinin ve aktif mücadelesinin sağlanmasında ve mevcut hareketin bir üst düzeye yükseltilmesinde kuvvetli bir silâh haline gelmiştir.

Bu yıl 1 Mayıs'ta gerçekleşen eylem birliğinin önemi, onun sadece sayısal gücünden gelmemektedir. Bu sayısal güç de bir sonuçtur. Siyasi plândaki bu eylem birliği, halk güçleri arasında eylem birliğini gerçekleştirerek ve onların somut hedeflere doğru ortak yönelişlerini sağlayarak, geniş yığınların doğru hedefler etrafında birleşmesini ve mücadeleye çekilmesini sağlamaktadır. O, mücadelede yeni bir adım ve halk güçleri açısından, devrim açısından son derecede önemli bir kazançtır.

—o■o—

1 Mayıs 1979 şu gerçeği ortaya koyuyor:

Egemen sınıfların, faşist diktatörlüğün bütün baskı ve tehditlerine, bütün tedbirlerine, halk düşmanı bütün uygulamalarına rağmen, reformizmin ağulama çabalarına, revizyonizmin ihanetine ve sendika ağalarının karşı - devrimci taktiklerine rağmen mücadele ilerlemektedir. Her gün yeni yerlerden yeni mücadele güçleri doğrulmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçi halk, buhranı egemen sınıfların sırtına yıkmaya kararlıdır.

Bunu bir gerçek haline getirebilmek üzere; Proleter Devrimci Hareket, 1 Mayıs'ta gerçekleşen eylem birliğinin daha sağlam ve istikrarlı bir hale getirilmesi ve siyasi temelinin daha da ilerletilmesi yolunda ilerleyecektir. Bu eylem birliğine de dayanarak, bütün halk ve devrim güçlerini ve en geniş yığınları egemen sınıfların iktidarına karşı, onların ekonomik ve siyasi saldırılarına, baskı ve terörüne karşı seferber etmek için mücadele edecektir.

Aydınların yeri

Baştarafı S. 1'de

söyleyerek sol adına övünüyor. 1 Mayıs eylemleri gerçekten övünülecek eylemlerdir. Ama övünmek yetmez. Bu gösterilerin nasıl ve kimler tarafından düzenlendiğini de düşünmek gerekir. Bazılarının deyimiyle 1 Mayısta «Solun namusunun nasıl kurtulduğu» üzerinde düşünmek İlhan Selçuk'u olumlu sonuçlara götürebilir. Aksi halde 30 Nisan 1980 de yine aynı umutsuzluk ve çözümsüzlük içine düşmeleri kaçınılamazdır.

Yıllardır Marksizm-Leninizmin ışığında yürüyen, işçi sınıfının, halkın gücüne güvenenlerin verdiği zorlu mücadeleler sonucunda 1 Mayıs 1979'a gelinmiştir. Ve bugün dost düşman herkesin bir alternatif olarak kabul etmek zorunda kaldığı proleter devrimci bir güç vardır. Bu gücü yok saymak mümkün değildir. İlhan Selçuk'un yazısında adı geçen partilerin, örgütlerin 1 Mayıs eylemleriyle hiçbir ilişkisi yoktur. Bunlar kitle içinde yoktur. Bunların birleşmesiyle hiçbir yere varılamaz. Yokların toplamı gene yok eder. Devrimci hareket İlhan Selçuk'un dediği gibi her geçen gün bölünmemekte, tam tersine birleşmektedir. Tabelaların bolluğu devam edebilir ama devrimciler doğru çizgi doğrultusunda birleşmektedir. 1 Mayıs 1979 eylemleri bu birleşmenin açık göstergesidir.

1 Mayıs parti diye ortaya çıkan birçok örgütün birer aydın kulüpleri olduğu gereğinde birçok insana kavrattı. Var olan sözde sosyalist partilerin birer kulüp olduğunu kabul eden Oktay Akbal; solun gücüne uygun gerçek işçi partisi kurulsun diyor ve bugünkü durumda solda yönetici birleştirici bir partinin olmadığını iddia ediyor. Kurulsun dediği parti düzenin sınırları içinde mücadele edecek, parlamentarist bir parti. Ülkemizde gerçek proletarya partisi kurulmaktadır ve bu örgüt 1 Mayıs'ta görüldüğü gibi mücadeleyi yönetmekte ve halkın güçlerini birleştirmektedir. Ama Oktay Akbal'ın tarif ettiği gibi bu örgüt legalist, parlamentarist bir örgüt değildir. Düzene karşı düzen sınırları içinde mücadele edilmiyeceği gerçeğine uygun davrandığı için, sadece işçi sınıfı ve emekçi halkın gücüne güvendiği, bugüce dayandığı için bu güne ulaşmıştır.

Proleter devrimci hareketin güçlenmesi, kitleyle birleşmesi geliştikçe gerçekten bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinden yana olan aydınlar kazanılacaktır. Ama gerçeklerden kaçanlar, gerçeği görmek istemiyenler umutsuzluk ve çözümsüzlükten kurtulamayacaktır.

DİS K'in sendika ağalarının

Baştarafı S. 1'de

mı 1 Mayıs alanında kutlayacaktır.» Oysa bilindiği gibi sıkıyönetimin açıklamasından sonra Oleyis, İstanbul'da 1 Mayıs'a katılmama kararı alacaktı.

Aynı kongrede Genel Sekreter Fehmi Işıklar ise şunları ekliyordu: «100.000 kişi hapse girse de 1 Mayıs 1979 bizim 1 Mayıs, onların Taksim alanı dediği yerde kutlanacaktır... Hepimizi hapsetsinler, hapsetsinler ki, o zaman Türkiye ne oluyor görsünler.»

Bunlar aldatıcı ucuz palavralardı. En başta 100.000 kişiyi hapsettirmeyi göze alarak 1 Mayıs kutlamak için, 100.000 kişiyi seferber edecek ciddi bir hazırlık gerekir. Oysa Genel sekreterin bu demagojisinin arkasında hiç bir hazırlık yoktu. DİSK'e bağlı fabrikalarda 1 Mayıs sendikacılar tarafından ele alınmıyor, gerekli hazırlıklar yapılmıyordu.

Daha sonra daha açık bir şekilde görüldüğü gibi, sözde 1 Mayıs'ta hapishane pahasına, her türlü yasaklamalara rağmen, 100.000'leri 1 Mayıs alanına götüreceklerini söyleyen bu ihanet şebekesi, Sıkıyönetim DİSK'in işçilerin alınteri ile yapılmış yaklaşık 1 milyon liralık afiş ve yayınlarına el koyarken, sıkıyönetim ülke çapında 1 Mayıs bile demeyi yasaklarken, sendika merkezleri basılıp, bir çok insan gözaltına alınırken tam bir sessizlik içindeydi. 100.000'leri tutuklama pahasına sözde 1 Mayıs alanına çağıranlar, «Türkiye'de yer yerinden oynar« diyenler, bütün bunlar karşısında tek bir kişiyi bile eyleme çağırmıyorlardı.

Gene DİSK Başkanlar Konseyinin yaptığı açıklamada TKP'nin İzmir'de yapmayı açıkladığı 1 Mayıs resmi geçiti kastedilerek, aynı tarihte, 1 Mayıs Alanı dışındaki gösterilerin teslimiyetçilik olduğu» belirtilmekteydi.

DİSK Başkanlar Konseyi bu açıklama ile, bir yandan kendi teslimiyetçi çizgisini gizlemeye çalışırken, bir yandan da TKP'li sendika ağaları kliği ile olan çatışmasını ortaya koyuyordu.

1 Mayıs yaklaşırken DİSK yöneticileri bol keseden atmaya ve demeç üstüne demeç vermeye devam ettiler. Onlar gene 24 Nisanda verdikleri bir demeçte bir yandan «1 Mayısı 1 Mayıs Alanında kutlamak suç değil, anayasal bir haktır. Bu nedenle DİSK yöneticileri 1 Mayısta 1 Mayıs Alanında olacaktır. Tüm işçileri ve emekçileri 1 Mayıs Alanında 1 Mayıs törenine bekleyecektir.» derken, bir yandan da «Bugüne kadar kutlanan 1 Mayıslarda işçi ve emekçilerle asker karşı karşıya gelmemiştir. Faşist ve gerici güçlerin yaygınlaştırmak istediği gibi bu 1 Mayısta da işçiler askerle karşı karşıya gelmek niyetinde değildir.» diyerek faşist diktatörlüğün militarist güçlerini ve sıkıyönetimi aklamaya, işçilere ve emekçilere 15-16 Haziranları, grevlere saldıran militarist güçleri vb. unutturmaya çalıştılar.

28 Nisanda da DİSK Genel Başkanı Abdullah Baştürk bu yöndeki açıklamalara yeni ekler yaptı. O da verdiği demeçlerde bir yandan sıkıyönetimi aklamaya ve demokratik ve ilerici olarak lanse etmeye devam ederken, bir yandan da «1 Mayıs Alanında olacaklarını» yeniliyordu. Ama bu kez işin rengi iyice belli olmaya başlamıştı. 28 Nisanda yapılan açıklamada sadece «DİSK Yönetim Kurulunun Taksimde olacağı» belirtiliyordu.

Daha sonraki gelişmeler ise bilinmektedir. Önce DİSK yöneticilerinin bir kısmının gözaltına alınması ve İstanbul'da 1 Mayıs günü sokağa çıkma yasağı ilân edilmesi... Bütün bunlar karşısında reformist sendika ağalarında büyük bir sessizlik. Ve 1 Mayıs sonrasında hapishaneden yapıldığı açıklanan bir açıklama: «Amacımıza ulaştık»

Evet, DİSK yöneticilerinin işçi sınıfına ihanet çizgisi bu 1 Mayısta da bir kez daha ortaya çıktı, bu anlamı ile onlar amaçlarına ulaştılar.

Sendika ağaları bu 1 Mayısta da işçi sınıfını eylemsiz ve pasif bırakma yolunda yürüdüler ve bunda da büyük ölçüde başarılı oldular. İhanetlerini adım adım uyguladılar. İşçi sınıfı onların karanlık ve sınıf düşmanı yüzlerini ve politikalarını bir kez daha, ama daha açık bir şekilde gördü.

T'K'P'nin

Baştarafı S. 1'de

rını koparmışlar veya koparma yolundadırlar. Önümüzdeki yıllarda T.K.P. eğer miting düzenlerse 19 bin kişiyi de bulamıyacaktır. Bu 19 bin kişiden birçok kişi T.K.P.'nin niteliğini görerek devrimci 1 Mayıs eylemlerine katılacaktır.

İkincisi; T.K.P.'nin verdiği rakamlara bakılırsa ülkemizde kitle mücadelesi hızla düşmektedir. Onlara göre iki yıl önce ülkemizde bir milyon kişi 1 Mayıs'a katılırken bugün 100 bin kişi katılıyor. Oysa gerçek durum böyle değildir. 1 Mayıs'a katılanların sayısı artmaktadır. 1 Mayıs ülkemizde yaygınlaşmaktadır.

T.K.P., TİKP gibi karşı devrimci örgütlerin kitle mücadelesinin gerilediği şeklindeki propagandalarını hayat 1 Mayıs'ta bir kez daha yalanlamıştı.

Anneler günü

Baştarafı S. 6'da

rüyor, vitrinlerde saklı tuttuğunu sanıyorsa, yüreklerimizin ortak amaçlar için çarpması karşısında duyduğu korkuyu açığa vuruyor. Onların anneler için biçtikleri iki yüzlü pay, bize sıkıyönetimin zulmünü, pahalılığı, faşist diktatörlük tarafından kattedilen, cezaevlerine kilitlenen, işkence edilen evlatlarımızı ve zincire vurulmuş hayatımızı unutturmaya asla yetmeyecektir. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları var oldukça bize rahat yoktur.

«Anneler Günü» nde yaşamımızı ve özgürlüğümüzü gasbeden kapitalistlerin ve toprak ağalarının düzenine karşı çocuklarımızın bıkmadan, usanmadan mücadele etmesi, çocuklarımız tarafından biz annelere sunulan en büyük, en onurlu ve en yüce armağandır.

Revizyonizm :

Baştarafı S. 1'de

TİKP; bu karşı devrimci örgütün kitle içinde hiçbir etkinliği yoktur, bu nedenle kitlenin devrimci potansiyeline sahip çıkıyor görünerek mücadeleyi saptırmak gibi bir politika izlemek yerine karşı devrim cephesinde açıkça yer almaktadır. Çin'in ABD'ne dayanarak süper güç olma sevdasına uygun olarak ABD'de kuşku yaratabilecek hertürlü «sol» culuktan vaz geçmesine paralel olarak TİKP'te Amerikancı hakim sınıflara güven vermek için her türlü hainliği açıkça yapmaktan çekinmemektedir. TİKP için önemli olan halkın kendisi hakkında ne düşündüğü değil, egemen sınıfların ne düşündüğüdür. 1 Mayıs öncesi Perinçek'in konuşmalarıyla Türkeş, Demirel'in konuşmaları ve sıkıyönetim bildirileri kelime olarak bile aynıydı Perinçek diğerlerinden fazla olarak «1 Mayıs'ta meydanlarda görülmemiş sayıda bomba patlıyacak» gibi tehditlerle halkı korkutmaya çalıştı. Bütün karşı-devrimci barikatlara rağmen kitleler meydanları doldurunca, önce bu gerçeği gizlemeye çalıştı. Gerçeği gizleyemeyeceğini anlayınca, 1 Mayıs'ı kırlarda yoğurt yeme yarışı vb. ile geçiren taraftarlarına moral vermek, yapılan gösterilerin önemini azaltmak için 1 Mayıs gösterilerini «Yıldönümü devrimciliği» diye karalamaya çalıştı. 1 Mayıs 1979 öncesi ve sonrası, TİKP'in içinde bulunduğu aczin, ihanetin, batağın bir kez daha bütün açıklığı ile görüldüğü günler oldu.

TİP her yıl 1 Mayısta herhangibirşey yapmıyan 1 Mayıs'a denk gelen partilerinin kuruluşunu İstanbul'da sazlı sözlü eğlenceli bir toplantıyla kutlayan TİP, Nisan sonuna kadar gene aynı yolda yürüdü. 1 Mayıs'la ilgili olarak ülkenin herhangi bir yerinde ve bu yönde herhangi bir çalışması yoktu TKP'nin açık ihaneti üzerine bir takım manevralarla güç toplamaya çalıştı. Dört aydır. sıkıyönetimin desteklenmesinde TİKP'le yarışan TİP «Taksimde 1 Mayıs» sloganın keskin savunucusu oldu. DİSK yönetimi tutuklanınca TİP'li sendikacı Özcan Keskeç iki sendikacıyla birlikte DİSK yönetimsiz değil diye basın toplantısı yaptı. 1 Mayıs yakıaşırken gazetelerde hergün TİP'nin adı geçiyordu. Bütün bunlara ek olarak 1 Mayıs'ta sokağa çıkma yasağını ihlal ederlerse yıllardır yaptıkları ihaneti, 4 aydır sıkıyönetimle yaptıkları işbirliğini, 1 Mayıs'larda geçmişte ve bu yıl hiçbir şey yapmadıklarını unutturabileceklerini düşündüler. Ayrıca TKP'nin açık ihanetini gören kişilerin önüne yeni bir karşı-devrimci alternatif koymayı planladılar. TİP'in 1 Mayıs eylemi yerde yatan 300 kişinin resimleriyle gazetelerde yansıdı. TİP komediyi sahneye koyarken, devletin ve sıkıyönetimin «anlayışına» sığınıyordu.

Dört aydır sıkıyönetimi destekliyordu, onunla işbirliği halindeydi, gazetesi yasaklanmamış, partisinin faaliyeti normal sürüyordu. Düşüncelerinde yanılmadılar, 1Mayıs'tan sonra Yürüyüş yayınına devam ediyor, parti üzerinde hiçbir baskı yok. Göstericiler de birkaç hafta içinde bırakılırlar.

1 Mayıs'ta revizyonizmin maskesi indiği gibi aynı zamanda bunların devrime verdikleri zararlar da daha açık görüldü. Halkın mücadelesine zarar vermek için her türlü ihaneti, kalleşliği yapan revizyonist partiler her geçen gün teşhir ve tecrit olmaktadırlar. Ama bugün hala çok sayıda kitle örgütünün tepesine çöreklenen, devletin ve eemperyalistlerin desteğine sahip bu revizyonist örgütlerin halkın mücadelesine verdikleri zararlar önemli boyutlardadır. Hiçbir zaman ertelenmeyecek bir görev olan revizyonizmle mücadele bugün de önemini korumaktadır.

Günün Devrimci Görevi :

Baştarafı S. 1'de

ve sloganlar etrafında birleşen onbinlerin meydanları dolduruşu, sahte TKP'nin kara bayrağı altında yürümeyerek onu yalnız bırakarak devrimin saflarına katılışı birleşebilecek güçleri de ortaya koymuş, sahte engellerle birlik ve mücadelenin zayıflatılmasının, birlik ve mücadeleden geri duruşun devrime vereceği zararın büyüklüğünü ortaya koymuştur.

Proleter devrimci hareketin 1 Mayıs öncesi tesbitlerine, 1 Mayısta ortaya çıkan ve 1 Mayıs zamanında doğrulanan gerçeklere bu açıdan yaklaştığımızda, 1 Mayıs gösterilerinde proleter devrimcilerle eylem birliği yapan Devrimci Yol'un ve İzmir-Karşıyaka'daki Devrimci 1 Mayıs eylemine katılan Kurtuluş'un üzerine yeni ve önemli görevler düşmektedir.

1 Mayıs öncesinde Devrimci Yol halk güçlerinin birliğine ve halkın devrimci eyleminin güçlenmesine hizmet eden ileri bir adım attı. Hayat Halkın Kurtuluşu, Devrimci Yol ve Kurtuluş'un faşist zorbalığa, kapitalist soygun ve yağmaya karşı ileri sürülen talepler etrafında, karşılıklı siyasi yasaklar koymadan 1 Mayıs gösterilerinde eylem birliği yapmasının mümkün ve gerekli olduğu gerçeğini kabul ettirdi. Aynı zamanda karşı devrimci TKP, TİKP ve TİP'in «devrimin karşısında engel olduğu», «düzenin devamına hizmet ettiği» ni belirterek gösterilerin dışında tutulmasını bunlarla ittifak yapmıyacağını açıkladı. Bu sorumlu bir tutum ve devrimci bir tavırdı.

Kurtuluş ise halkın acil taleplerinin savunulması, faşist zorbalığa karşı mücadele, yükselen devrim dalgası karşısına dikilen hertürlü gericiliğe karşı tavır konularında tek bir söz söylemezken, Halkın Kurtuluşu'na yasak koyma, onun programının açıklanması ve bu yöndeki propoganda ve ajitasyonunun engellenmesi çabasına girmiş, kendisine «sosyalist blokun» (Siz Sovyet blokunu anlayın çünkü henüz Çin'in sosyalist mi yoksa başka bir şeymi olduğu konusunda bir kararları yokmuş) savunulmasını görev olarak üstlenmiş devrimin ve halkın çıkarlarının savunulmasını elinin tersi ile itmişti.

Devrimci eylem birliğini reddeden Kurtuluş kaçınılmaz olarak karşı devrime, sahte TKP'ye elini uzattı. Bu Kurtuluş'un düşebileceği en olumsuz tavırdı. Zira bu tavırları onları Samsun'da, devrimcilerin 1 Mayıs alanına gelmelerinden kısa bir süre önce meydanı diğer revizyonist guruplarla birlikte işgal etme çılgınlığını denemeye, faşist diktatörlüğün provokasyon çetelerine çanak tutmaya kadar götürdüğü gibi, İzmir Konak meydanında sahte TKP'ye dolgu malzemesi olma gibi gerici ve bir devrimci-demokrat hareket için onur kırıcı duruma sürüklenmelerine yol açtı.

Faşist sıkıyönetim paşalarının «akıllı-sağduyu sahibi sendikacı» ları, diktatörlüğün maskeli elebaşılarının halen bir elini devrime uzatan Kurtuluş'a prim vermeyip, elini devrimden çekmesi kendilerine teslim olması şartını öne sürmeleri, bunun karşısında devrimci eylem birliğinin açık ve ilkeli tavrı, devrim için mücadele etmek isteyen herkese her siyasete açık olan safları, ve yurtsever-demokrat ve ilerici tabanın devrimci-mücadeleci istekleri Kurtuluş'u İzmir'de Devrimci 1 Mayıs gösterilerine çekti. Kurtuluş olması gereken yere, tutulması gereken safa geçama zorunlu olarak gelmiştir. Bu zorunlu geliş Kurtuluş'un bugüne kadar takındığı tavrı mutlaka gözden geçirmesi gerektiğini pratikte de göstermektedir. Artık kitleler siyaset yasakçılarının propoganda ajitasyon özgürlüğünün engellenmesinden başka bir amaç taşımayan anti-demokratik, kendince ilkeler uydurarak devrimci eylemin önüne set çekmeye çalışanlara, bir elini revizyonist-karşı devrimci ihanet yuvalarından çekmeyenlere prim vermeyecek kadar devrim ve mücadele isteği ile dolmaktadır.

Bugün yapılması gereken, faşizmin ekonomik, Siyasi, sosyal, kültürel vb. alanlardaki saldırılarının göğüslenmesi, kazanılmış mevzilerin hak ve özgürlüklerinin savunulması, yeni mevzilerin, siyasi özgürlüklerin kazanılmasını amaçlayan bir program temelinde (ki bu programın proleter devrimci hareket tarafından yayınlanmasından bu yana altı ay geçti) birleşmek ve hedeflere yönelik yığın hareketi örgütlemektir. Şartlar bugün daha da olgundur ve pratik hayat bunu 1 Mayıs gösterileri ile de doğrulamıştır.

Devrimci ve demokratik güçler arasında kurulacak istikrarlı ve sürekli eylem birliği anti-faşist mücadeleyi güçlendirecek devrimi ilerletecek, karşı-devrimin tecritini hızlandıracaktır.

Bu, 1 Mayıs 1979 sonrasının gerçek bir çağrısı olmalıdır.

HALKIN KURTULUŞU

HAFTALIK SİYASİ GAZETE — SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL — SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: OSMAN TAŞ. — YÖNETİM YERİ : 2. BEYLER, 848. SOKAK, NO 90/213 KONAK-İZMİR — YAZIŞMA ADRESİ: TEOMAN GÖRAL, PK: 71 KONAK-İZMİR — Baskı : Acargil Matbaası Tel: 149534 - İZMİR Basım Tarihi : 16.5.1979

Daha iyi toplusözleşmeler için

işçi sınıfının birleşik gücünü burjuvazinin karşısına dikelim

"En kötü olan ücretlerin düşüklüğü değil, ücret sisteminin kendisidir"

Toplusözleşme en genel anlamıyla, işçilerle patronların karşı karşıya gelerek, belirli bir süre için üretimden alacakları payı serbestçe belirlemeleri demektir. Çünkü, açıktır ki, mevcut üretimden, işçi alabileceğinin en fazlasını almak isterken, patronlar ise, sömürüyü, artı-değer oranını sürekli artırma eğilimindedirler. Bu durumda da, her iki karşıt tarafın paylarını pazarlık güçleri belirler.

Hiç kuşkusuz pazarlık masasına patron, kendi düzeni olan kapitalizmin avantajlarıyla oturur ve onun sermayesi olduğu için aç kalma, işsiz kalma, toplusözleşmenin uzamasından dolayı geçim sıkıntısına düşme gibi acil sorunları yoktur.

İşçiler ise, gerek toplusözleşmenin uzamasından dolayı geçim sıkıntısıyla, gerekse, toplusözleşme sonunda ortaya çıkacak anlaşmazlık ile ücretinden olmak, işsiz kalmak, kapitalizm tarafından açlığa ve işsizliğe mahkûm edilmekle karşı karşıyadır. Ancak bütün bu olumsuzluklar karşısında, işçilerin her güçlüğün üstesinden gelecek bir silahları vardır ki, bu da burjuvazi karşısında, işçilerin yek vücut olarak birleşmiş olmasıdır. Bu nedenledir ki, patronlar ancak, birleşmiş işçilerin nefesini ensesinde hissettiği ölçüde, işçilerin taleplerini kabule yanaşır.

İşçi sınıfımız her toplusözleşme döneminde olduğu gibi bu dönemde de bütün bu engellere karşı mücadele ile daha iyi bir toplusözleşme yapabilir. Aksi bir durum, patronların çizdiği çerçevede gerçekleştirilecek toplusözleşmeler, işçileri yokluğa ve sefalete iterken, sendikal mücadelenin her soydan düşmanını da güçlendirecektir.

Bugün toplusözleşmenin önündeki engeller ve bunların durumlarının kısaca da olsa gözden geçirilmesi, mücadeleye ışık tutucu olacaktır.

İŞ YASALARI PATRONLARIN HİZMETİNDEDİR

Bilindiği gibi, yasalar burjuvazinin egemenliğini sürdürmesinin araçlarından, onların sömürüsüne «meşruiyet» sağlayan dayanaklardan başka bir şey değildir. İş yasaları da ötekiler gibi, işçi sınıfının uzun ve zahmetli mücadeleler sonucu kazandığı toplusözleşme hakkını sınırlayan, onu kullanılmaz hale getiren araçlardan başka bir şey değildir.

İşçi sınıfımız toplusözleşme hakkını kazanmak için yüz yılı aşkın bir mücadele vermek zorunda kalmıştır. 1963 yılında bu hak yasalaştırılmak zorunda kalındığında ise, burjuvazi bu hakkı kullanılamaz hale getirmeye «özen göstermiştir.»

Toplusözleşme düzeni son derece karışık bir prosüdüre bağlanarak, sıradan işçilerin olup biteni anlaması, dönen dolapları görmesi engellenirken, işçilerin patrona karşı mücadelesinin en önemli silahı olan grev hakkının doğması nerdeyse patronların isteğine bağlanmıştır. Bunlarla da yetinilmeyerek, Bölge Çalışma Müdürlükleri, İş Mahkemeleri, Uzlaştırma Kurulları gibi sözde bağımsız ama gerçekte patronların hakkını koruyan sınıf işbirliği kurumları işçilerin karşısına dikilmiştir. Bütün bunlarla yetinmeyen burjuvazi, sorunu kökünden çözmek için «Toplumsal Anlaşma» adını verdikleri İhanet Anlaşmasıyla, işçilerin pazarlık güçlerini hepten yok etmeye yönelmişlerdir.

SENDİKA AĞALARI PATRONLARDAN YANA AĞIRLIK KOYARLAR

Toplusözleşmelerde yasal engellemeler mücadeleyi engellemeye yetmez. Burada patronların bir destekçisi daha işe karışır: SENDİKA AĞALARI.

İşçi sendikalarını işçi sınıfının örgütlenme ve mücadele merkezleri bir sınıf örgütü olmaktan çıkaran sendika ağaları sözde işçi sınıfının temsilcisi olarak görüşme masasına otururlar. İşçilerin karşısında işçi haklarının savunucusu pozuna bürünen her soydan ağa takımı, kapılar kapanıp patronlarla baş başa kalınca, işçileri nasıl edip de kandıracaklarının planlarını kurmaya başlarlar.

Çok uzun ve «çetin süren» toplantılardan sonra bir satış belgesinden başka bir şey olmayan bir toplusözleşme ile işçilerin karşısına çıkıp, yapılan anlaşmanın «mükemmelliği» ve «bundan iyi anlaşmayı hiç kimsenin yapamayacağı» konusunda dil dökmeye, «Patronun işçiyi düşünen bulunmaz bir insan» olduğu konusunda işçileri ikna etmeye çalışırlar. Grup sözleşmesi ve «Toplumsal Anlaşma»da her soydan ağa takımının işçilerin başına bela ettiği ihanet belgelerinden başka bir şey değildir.

Bu nedenlerledir ki; toplusözleşme görüşmelerinde sadece patronların işçi sınıfının nefesini enselerinde hissetmeleri yetmez. Aynı zamanda sendika ağalarıda enselerinde işçi sınıfının nefesini hissetmelidir.

HÜKÜMET VE BURJUVA - TOPRAK AĞASI PARTİLERİ PATRONLARIN YANINDA SAF TUTAR

Egemen sınıfların sömürü ve zulüm aygıtı olan devletin en aktif kurumu olan hükümet ve «parlementer demokrasinin vazgeçilmez kurumları» olan burjuva-toprak ağası partileri, toplusözleşme dönemlerinde her zamankinden daha açık bir biçimde patronların yanında yer alırlar.

Hükümet ve egemen sınıf partilerinin propagandalarının merkezini, her zaman, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi sınıfların üretimden «makul bir pay» istemeleri oluşturur .Bunlara göre; -aksi takdirde- bütün «hürriyetler» tehlikeye girer. Öyle bir düzen gelir ki, toplusözleşme yapmak bile tehlikeye girer!

Özellikle «Toplumsal Anlaşma» ve son olarak açıklanan «ekonomiyi kurtarma önlemleri paketi» bu egemen sınıf partilerinin işçi sınıfına yönelik saldırılarının en açık ifadesidir.

Patron ve işçinin «özgürce» pazarlık etmesi olarak iş kanunlarında tariflenen toplusözleşme görüşmelerinin hemen her aşamasında hükümet müdahale eder. Daha baştan, bölge çalışma müdürlükleri aracılığı ile görüşmelere müdahale eden hükümet, daha sonra iş mahkemeleri ile patronların yanında yer tutar. Bu da sökmeyince, anlaşmazlık tam bir sınıf işbirliği kurumu olan uzlaştırma kurumuna götürülür. Bütün bu engeller birer birer aşılınca da, birden konu, patronla işçilerin pazarlığı sorunu olmaktan çıkarlıp «ulusal» bir soruna dönüştürülür. Ve işçi sınıfının patronlara karşı tek pazarlık silahı olan grev «ülkenin birliğini, halkın sağılığını tehlikeye düşürdüğü» ya da «savunma gücünü zaafa uğrattığı» gerekçesiyle yasaklanır. Ve işçiler patronun dayattığı koşullarla anlaşmaya zorlanır.

TOPLUSÖZLEŞME GÖRÜŞMELERİNDE SIKIYÖNETİM PATRONLARIN YANINDA

Bu toplusözleşme döneminde patronlar yeni bir yandaşa daha kavuştular, SIKIYÖNETİM. Bundan önceki sıkıyönetim deneylerini yaşayan bütün işçiler bilir ki, sıkıyönetim sadece siyasi yasaklarla yetinmemiş, sendikal mücadeleyi de bastırmayı kendisinin baş görevi saymıştır. Bunun içindir ki, Sakıp Sabancı'dan Halit Narin'e kadar bütün patronlar, sıkıyönetimi grevlere müdahale etmeye, toplusözleşmelerde kendi yanlarında olmaya çağırıyorlar. Sıkıyönetim de ağa babalarının çağrısını cevapsız bırakmadı. Ve toplusözleşme dönemi başlarken İstanbul Sıkıyönetim Komutanlığı bir bildiri ile patronları selamladı.

Bildiri açıkça işçileri tehdit etmekte ,grev vb. eylemlerle haklarını kazanmaya yönelmelerini yasaklamaktadır. Kale Kilit ve Profilo'da yaptıkları da yapmak istediklerinin örnekleridir.

TOPLUSÖZLEŞME HAKKIN'N ÖNÜNDEKİ BÜTÜN ENGELLERİ İŞÇİ SINIFININ BİRLEŞMİŞ GÜCÜ ALTEDEBİLİR

Bütün bu engeller yanında en olumsuz durum işçi sınıfımızın sınıf sendikalarında değil, burjuva sendikaların çatıları altında toplanmış olmalarıdır. Ancak sınıf sendikalarının örgütlenmesi de, aynı zamanda bu engellere karşı mücadele içinde gerçekleşecek, bu engeller yıkıldığı ölçüde sınıf sendikacılığı güçlenecek, sınıf sendikacılığı çizgisinde bir mücadele güçlendiği ölçüde de bu barikatlar yıkılabilecektir. Bu nedenledir ki, daha iyi toplusözleşmeler için mücadele ve mücadelenin önündeki engellerin yıkılması ,sendikal eylemin ilerleyişinin basamakları olacaktır.

Sendikal eylemin ilerlemesi ,daha iyi toplusözleşmelerin yapılabilmesinin yolu, yasalar, «Toplumsal Anlaşma», sıkıyönetim tarafından çizilen sınırları aşan, işçi sınıfının birleşmiş gücünü burjuvazinin karşısına diken bir mücadele ile mümkün olacaktır. Bu da bugünkü koşullarda aşağıdaki talepler doğrultusunda bir mücadelenin örgütlenmesiyle mümkün olabilir:

- Toplusözleşmelerde, işçilerin devre dışı bırakılması önlenmeli; sendika ağaları ile patronlar baş başa bırakılmamalıdır. Bunun için de, toplusözleşme öncesi işçilerin talepleri toplanıp, sendikaya verilmeli, görüşmelere işçiler tarafından salt toplusözleşmelere katılmak için seçilmiş işçi temsilcileri de sendikacılarla birlikte görüşmelere katılmalıdır. Görüşmelerin her safhasında işçilere bilgi verilmelidir. Toplusözleşme görüşmeleri son safhasına geldiğinde patronlarla, sendikacılar ve işçi temsilcilerinin üstünde anlaşmaya vardıkları metin, işçilerin onayına sunulmalı, ancak işçilerin çoğunluğunun onayını alırsa imzalanmalıdır.
- Toplusözleşmelerin olup bittiye getirilmesinin yöntemlerinden birisi de, toplusözleşme görüşmelerinin aylarca uzatımlasıdır ki, bazen 17-18 ay uzamaktadır. Burada amaç ,işçilere gına getirttmek, şu toplusözleşme olsun da nasıl olursa olsun dedirtecek duruma getirmektir. Böyle bir duruma fırsat verilmemeli, patronu ve sendika ağalarını zorlamanın yöntemleri bulunmalıdır. İş yavaşlatma, direniş, sendika ağalarını protesto vb. eylemlere başvurulabilir.
- Grup sözleşmelerine ve «Toplumsal Anlaşma» çerçevesindeki sözleşmelere karşı çıkılmalı, bu anlaşmaların niteliği ve ve amaçları teşhir edilmeli, bunları kabullenen sendika ağaları teşhir edilmelidir.
- Bu yılki toplusözmelerin hedeflerinden birisi de, sıkıyönetimin niteliğinin sergilenmesi olacaktır. Gelişmelerin de gösterdiği gibi sıkıyönetime karşı yoğun bir mücadele yürütmeden daha iyi toplusözleşmelerin olanağı yoktur.
- Toplusözleşmeyi patron ve sendika ağaları arasında bir satış belgesine indirgeyen iş yasaları, sıkıyönetim ve «Toplumsal Anlaşma» gibi engelleri aşmak hiç kuşkusuz, yasalara rağmen bir mücadeleyi örgütlediğimiz ölçüde mümkün olacaktır. Eylemimizin tek sınırı, işçi sınıfının birleşik gücünün **o somut koşullarda** eylemi hangi aşamaya kadar götürebileceğidir. Bizi sınırlayan başka herhangi bir yasa, tüzük, yönetmelik, disiplin kurulu vb. maddeleri yoktur.
- Fiyat artışlarının bu ölçülere vardığı günümüz koşullarında kuşkusuz yüksek ücret artışları daha da önem kazanmıştır. Ancak, ücretler ne kadar yükseltilirse yükseltilsin patronlar, sağ elleriyle verdiklerini sol elleriyle almanın yolunu bulabilirler. Bu nedenledir ki, toplusözleşme maddeleri, yeni sosyal hakları, iş güvenliğini de içermeli, iş yasasının 13, 17, 24. gibi işçi düşmanı maddeleri toplusözleşmelere konan hükümlerle işlemez hale getirilmektedir. Disiplin kurullarında işçilerin çoğunluğu sağlanarak cezalandırmalar ve işten atılmalar engellenmelidir. Sınıf sendikacılığının toplusözleşmelerde ileri sürdüğü talepler bütünüyle savunulmalı, toplusözleşme hükümleri içinde yer almaları için mücadele edilmelidir.

Fiyat artışlarının kaynağı işçi ücretleri midir ?

Bu yıl 210.000'i DİSK'e, 257.000'i TÜRK-İŞ'e bağlı sendikaların üye yarım milyona yakın işçi için toplusözleşme yapılacak.

Her toplusözleşme döneminde olduğu gibi bu toplusözleşme döneminde de, dönemin başlamasıyla birlikte, hükümet-patron-sendika ağası üçlüsü kendi üstlerine düşen rolleri oynamağa başladılar. Bir yandan «ülkenin battığı», «milli ekonominin çöktüğü» demagojisi ile, ülkeyi ve milli ekonomiyi kendi sınıflarını ve komprador-feodal ekonomileri ile özdeş göstererek kafa karıştırmaya çalışırken; bir yandan işçileri düzeni kurtarma için «fedarlığa» çağırırken, öte yandan da, ellerindeki sıkıyönetim sopasını sallayarak işçileri tehdit etmektedirler. Kısacası patronlar ellerindeki bütün olanaklarla, bu toplumsözleşme dönemini de, üç-beş kuruşlauk zamla atlatıp, kârlarına kâr katmayı amaçlamaktadırlar

FİYAT ARTIŞLARININ NEDENİ İŞÇİ ÜCRETLERİNİN YÜKSELMESİ DEĞİL, PATRONLARIN KÂR HIRSIDIR.

Egemen sınıfların ve hükümetlerinin dillerinden hiç düşürmedikleri ve özellikle toplusözleşme dönemlerinde yoğunlaştırdıkları bir demogoji vardır. Bunlara göre: Bu derece fazla fiyat artışlarının nedeni işçilerin «aşırı» ücret artışı istekleridir, işçi ücretlerine zam yapan patronlar, hiç istemedikleri halde ürünlere zam yapmak zorunda kalmaktadırlar.

Miting meydanlarında emekçi sınıfların hamisi kesilen Ecevit, Demirel gibi politikacılar başta olmak üzere, her soydan egemen sınıf sözcüsü (sendika ağası, gazeteci, burjuva bilim adamı vb.) fiyat artışlarının sorumlusu olarak işçileri göstererek, bütün haksızlıkların, zulmün ve sömürünün kaynağı burjuva-feodal düzeni aklamaya çalıştırmaktadırlar.

Başta burjuva politikacı ve bilim adamları olmak üzere herkes bilir ki, fiyatlar içinde işçi ücretlerinin payı devede kulak kadardır. Ve bizzat egemen sınıfların hizmetindeki uzmanlar, uzman kuruluşlar araştırmalarından da açıkça anlaşılmaktadır.

Örneğin, 1975 yılında DPT uzmanlarınca yapılan bir araştırmaya göre işçi ücretlerinin fiyatlar içindeki payı aşağıdaki tabloda gösterildiği gibidir.

Sektör	Üretim maliyetinde ücretlerin payı (%) olarak	1974 yılında ücret artışlarının yol açtığı fiyat artışları (%) olarak
Tütün mamülleri	10	6,1
Alkollü İçkiler	10	5.7
Gıda	10	9,5
Orman Ürünleri	6	7,1
Deri mamülleri	15	6,4
Lastik ve Plastik	12	5,2
Kimya ve İlaç	12	5,6
Gübre	23	7,9
Demir dışı Metaller	15	6,7
Metal mamülleri	22	7,0
Makina İmalatı	11	3,8
Elektrik Makinaları	15	5,5
Ulaştırma araçları	10	4,7

Gerçeğin bir kısmını yansıtan yukarıdaki tabloda; 1974 verilerinden de anlaşıldığı gibi işçi ücretlerinin(bütün imalat sanayi göz önüne alındığında) üretim maliyetindeki payı % 11-12 dolayındadır. Ve bunun neden olduğu fiyat artışı ise, sadece % 6 dır. ücretlerin üretim maliyetindeki paylarının yıllara göre fazla bir değişiklik göstermeyeceği göz önüne alındığında (ücretlerin üretim maliyetindeki payı yıllara göre % 1-2'lik bir farklılık gösterebilir ama konumuz açısından bu miktarın fazla bir önemi yoktur). 1978 için şunları söyleyebiliriz: TİSK (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) araştırmalarına göre 1978'de fiyat artışları % 70 dolayındadır. Yine TİSK'in araştırmalarına göre, 1978 yılında, işçi sınıfımızın esas gövdesini meydana getiren İstanbul'da işçi ücretlerindeki artış % 39 olarak kalırken fiyatlar 73,8 oranında artış göstermiştir. Bu da demektir ki, geçen yıl gerçek işçi ücretleri yarı yarıya düşmüştür.

Yukardaki tabloyu göz önüne aldığımızda (üretim maliyetinde işçi ücretlerinin payının % 12 dolayında kaldığını) 1978 yılında İstanbul verilerine göre şunları söyleyebiliriz: 1978 yılında ücret artışları % 39 da kaldığına göre; bunun fiyatlara yansıması 39/100x12= % 4,7 olarak kalmıştır. Oysa aynı yılda fiyat artışları % 73,8 olduğuna göre fiyat artışının 73,8-4,7= % 68,4 ü patronların cebine girmektedir. Bu aşırı karlılık aşağıda tekellerin bu yılki yüksek kar payı dağıtımını gösteren tabloda da açıkça göstermektedir.

DAĞITILAN KÂR PAYI

Şirketin Adı	1977 (Yüzde olarak	1978 (Yüzde)	Fark (Yüzde)
Batı Anadolu Çimento	50	50	43
Çukurova Elektrik	50	60	20
Demir Döküm	15	70	367
Eczacıbaşı	20	25	25
Ereğli Demir Çelik	15	24	60
Goodyear	30	40	33
Koç Holding	25	28	12
Kordsa	30	35	17
Nuh Çimento	62,50	96,25	54
Uniroyal	15	40	167
Sunta	40	80	100
....	......	.....	.....
....	......	.....	.....
ORTALAMA	32	40	25

48 tekel'in kar dağıtımı

Yine DPT tarafından yapılan bir araştırmaya göre 1965-75 arasındaki on yıllık süresi içinde fiyat artışları % 201 olurken ücret artışları sadece % 73-75 dolayında kalmıştır. Buda işçilerin gerçek ücretlerinde % 300'lük bir düşüşten başka bir şey değildir. Bu % 201'lik fiyat artışı içindeki ücretlerin payına bakıldığında bunun da 75/100x12= % 9 civarında kaldığını görürüz. Geri kalan 201—9= % 192 lik rtış bizzat kapitalist sistemin hastalıklarından ve patronların kâr hırsından meydana gelmektedir.

Rakamlardan da açıkça anlaşıldığı gibi işçi ücretlerindeki bir artış fiyatlarda bir artışı gerektirmez. Olsa, olsa patronların kârında bir düşmeye neden olur.

Egemen sınıfların fiyatlarla işçi ücretleri arasındaki ilişkiyi karartarak demagojik bir propaganda ile düzeni aklamaya çalışmaları sadece işçiler karşısında olmamakta, memurların katsayı artışı istekleri, köylülerin taban fiyat istekleri karşısında da aynı gerekçelerle tavır alınmaktadır. Böylece de egemen sınıflar bir taşla bir kaç kuşu birden vurmayı amaçlamaktadırlar.

Taban fiyatlarının artırılması talebine, memur ve işçilerin tüketim maddelerinin fiyatlarını artırdığı, memur maaşlarındaki kat sayı artımının eenflasyonu körüklediği, işçilerin ücret artışı taleplerine de köylülerin ve memurların tüketim maddelerinin fiyatları artar gerekçesiyle karşı çıkan egemen sınıflar, bir yandan fiyat artışlarının gerçek nedeni olan kapitalist sistem ve patronların aşırı kâr hırsını gözlerden gizlemeye çalışırken, öte yandan; egemen sınıflar diktatörlüğüne karşı ortak mücadele yürütmesi zorunlu olan emekçi sınıfları bir birlerine karşı kışkırtarak mücadeleyi bölmeye çalışmaktadır.

FİYAT ARTIŞLARINDAN VE SÖMÜRÜDEN TAMAMEN KURTULMANIN TEK YOLU KAPİTALİZMİN ORTADAN KALDIRILMASIDIR.

Ne kadar iyi toplu sözleşmeler yapılırsa yapılsın, kapitalizm sürdükçe işçi sınıfı sömürülmekten kurtuiup emeğinin karşılığını alamaz. Çünkü, kapitalizmde patronun yatırdığı sermaye hiç bir zaman pazarlık konusu olamaz. Toplu sözleşmelerde pazarlık, işçinin yarattığı ve üretilen malda somutlaşan, artık değer üzerinde olur. Ve bu artık değerin bütünü işçinin emeğinin karşılığıdır. Toplu sözleşme ile, bu gerçekte tamamı işçiye ait olan artık değerin ne kadarının işçi tarafından alınacağı, ne kadarının kâr olarak patronun cebine gireceği tespit edilir. Ve her seferinde de en büyük pay patronda kalır.

Örneğin 1974 yılında DİE (Devlet İstatistik Enstitüsü) tarafından yapılan yıllık İmalat Sanayi anketlerine göre işçi başına yıllık ödeme (yıllık ücret toplamı) ve işçi başına yaratılan katma değer şöyledir.

İşkolları	İşçilere Yapılan Yıllık Ödeme (L)	Çalışan işçi Başına Kat-Değer (TL)
Petrol Rafinerileri	76.400	6.749.600
Petro-Kimya Sanayi	45.300	277.600
Tütün Sanayi	26.000	181.000
Ana Kimya Sanayi	45.100	210.000
Demir-Çelik Sanayi	43.800	175,900
....	....	....
Gıda Sanayi	26.200	74.200
Metal Eşya Sanayi	28.300	73.100
Dokuma Sanayi	25.600	71.300
....	....	....
Ağaç Mobilya ve Mefru.	13.300	39.900

— Tabloda «katma değer» denen kısma biz kabaca işçinin üretim sürecinde yarattığı değer olarak bakabiliriz. Buna göre, bir rafineri işçisi yılda 6.749,600 TL lik değer yaratmasına karşılık bunun sadece 76.400 TL sını, bir gıda işçisi, yarattığı 74.200 TL lik değer karşılığı, 26.200 TL, bir metal işçisi yarattığı 73.100 TL lik değer karşılığı 28.300 TL vb. almaktadır. Ve işçinin yarattığı değerin en büyük bölümü doğrudan patrona kalmaktadır. Bu nedenledir ki, sömürünün ortadan kaldırılması, diğer bir deyişle işçilerin emeğinin karşılığını alması, sömürü ve zulmün kaynağı kapitalizmi ortadan kaldırmak ve sosyalizmi kurmakla mümkün olacaktır.

Ancak, kapitalizm koşullarında sömürünün ortadan kaldırılamıyacağı konusunda söylenenlerden daha iyi toplu sözleşmeler, daha iyi yaşama koşulları için mücadele edilmemelidir anlamı çıkarılamaz. Tersine, daha iyi toplu sözleşmelerle, kapitalistlerin kârlarını azaltma ve bu mücadele içinde ekonomik düzeni teşhir, mücadelenin ilerlemesi için bir basamak olacaktır.

«En kötü olan ücretlerin düşüklüğü değil, ücret sisteminin kendisidir.» ve işçi sınıfının tarihi görevi de, toplumsal ilerlemenin son sınıflı sistemi olan kapitalizmi yıkmak, sosyalizmi kurarak sınıfsız topluma giden yola girmektir.